

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2003

No 176

Η Τελευταία Ενημέρωση της συνδρομής σας φαίνεται στην ετικέτα (π.χ. <TEN=2/02>σημαίνει ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002)
>>>> ΑΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ <<<<

Είναι μύθος ότι η στρουθοκάμηλος θάβει
το κεφάλι της στην άμμο για να κρυφτεί...

...όμως κάποιοι χριστιανοί παίζουν κρυφτούλι
με την αμαρτία ενώ όλοι τους βλέπουν.

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

**Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ απευθύνεται μόνον
σ' αυτούς που εκτιμούν την προσφορά του.**

- T** Ανανεώστε την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
T Διορθώστε τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:	ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡΙΘΜΟΣ:
ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	ΠΟΛΗ:
ΧΩΡΑ:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ:

- T** Γράψτε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου (για περισσότερα ονόματα χρησιμοποιείστε και άλλο χαρτί):

ΕΠΩΝΥΜΟ:	ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡΙΘΜΟΣ:
ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	ΠΟΛΗ:
ΧΩΡΑ:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ:

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ, ΟΜΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ:

ΕΞΟΚΛΕΙΩ: _____ ΣΤΕΛΝΩ ΕΠΙΤΑΓΗ _____ ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ (*) _____
(*) ALPHA BANK (Λογαριασμός 137-00-2310000636)

Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται εφόσον το ζητήσετε εδώ:

ΝΑΙ! ☐ Θέλω να μου στείλετε την απόδειξη ταχυδρομικά.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

(Είναι απαραίτητη)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• Άλλος ένας σταθμός [18 ΧΡΟΝΙΑ - 3000 ΣΕΛΙΔΕΣ]	Σελ. 4
• Άγνωστοι Στρατιώτες	Σελ. 5
• «Ταύτα συλλογίζεσθε... ..ταύτα πράττετε!»	Σελ. 9
• Σταθεροί σε αμετάβλητες αρχές.	Σελ. 15
• «Ελάβετε Πνεύμα Άγιον;» [ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ]	Σελ. 18
• Γράφτηκε για να ενοχλήσει	Σελ. 21
• Ένα σπουδαίο πρόγραμμα Η/Υ	Σελ. 24
• “Ήθελα να ήμουν γιαγιά...” [ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ]	Σελ. 25
• Ο Ιησούς ως Santa Claus σε “χριστουγεννιάτικη” διαφήμιση	Σελ. 27
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
• ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ “ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ” • ΤΕΛΙΚΑ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΟΙ; • ΧΩΡΕΣ “ΝΕΕΣ” ΚΑΙ “ΠΑΛΙΕΣ” • ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ...	
• ΕΙΣΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ Ή ΦΤΩΧΟΣ;	Σελ. 31
• “ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ” ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΟΥΣ... ..	Σελ. 32

...οφθαλμού...
ΕΝ ΟΙΠΗ

ΕΤΟΣ 18 – ΤΕΥΧΟΣ 176/ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2003

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/5/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογαριασμός: 137-00-2310000636. • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Υπεύθ. Τυπογραφείου: Β. Χατζηπέρης, Σόλωνος 44, Ν. Ιωνία • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • Not to be sold – Printed in Greece •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

1985-2003

Άλλος ένας σταθμός

Με το τεύχος αυτό το περιοδικό «**ΤΥΧΙΚΟΣ**» ξεπέρασε τις **3.000 σελίδες** ενώ ταυτόχρονα συμπληρώθηκαν **18 ολόκληρα χρόνια** αδιάκοπης κυκλοφορίας από τον Οκτώβριο του 1985, όταν ένα μικρό οκτασέλιδο φυλλάδιο πρόβαλε ταπεινά και αθόρυβα στο χώρο του λαού του Θεού.

Είναι τούτος ένας σταθμός που γεμίζει ευγνωμοσύνη όσους κοπιάζουν ώστε τούτη η διακονία να λειτουργεί και να αποδίδει προς δόξαν του Θεού.

Θα πει κανείς, και δικαιολογημένα, ότι αυτό δεν είναι σημαντικό, όταν άλλα έντυπα εκδίδονται πολύ περισσότερα χρόνια και με πολλή μεγαλύτερη κυκλοφορία. Όμως καθένας μετράει με βάση τις δυνάμεις του –που για εμάς είναι μηδαμινές– και την υποστήριξη που μπορεί να δέχεται, που στην περίπτωση μας υπήρξε ένα συνεχές θαύμα. Χωρίς να ζητήσουμε ποτέ χρήματα και χωρίς να υποστούμε τη σημαία της αλήθειας –παρ’ όλο που αυτό μας κόστισε αρκετούς “αδελφικούς” εχθρούς– φτάσαμε ως εδώ. Εξάλλου είχαμε ασφαλώς και τις ατέλειες και τα λάθη μας. Καμία σύγκριση, λοιπόν, και καμία καύχηση.

Ποτέ δεν φεύγει από τη σκέψη μας ο προφητικός λόγος «**Ας μη καυχάται ο σοφός εις την σοφίαν αυτού, και ας μη καυχάται ο δυνατός εις την δύναμιν αυτού, ας μη καυχάται ο πλούσιος εις τον πλούτον αυτού· αλλ’ ο καυχώμενος ας καυχάται εις τούτο, ότι εννοεί και γνωρίζει εμέ, ότι εγώ είμαι ο Κύριος, ο ποιών έλεος, κρίσιν και δικαιοσύνην επί της γης· επειδή εις ταύτα ευαρεστούμαι, λέγει Κύριος**» (Ιερ. 9/θ/23-24).

Με βάση τα παραπάνω ευχαριστούμε τον Κύριο για την ύψιστη τιμή που μας έγινε, να γνωρίσουμε τον Ιησού Χριστό και δι’ αυτού τον Θεό. Στο έλεός Του στηριζόμαστε και αυτό κηρύττουμε· δεν λησμονούμε όμως την κρίση και τη δικαιοσύνη, επειδή ο Κύριος ευαρεστείται **ΚΑΙ ΣΤΑ ΤΡΙΑ ΑΥΤΑ**.

Ομολογώντας λοιπόν κι εμείς «**Έβεν-έξερ, Μέχρι τούδε εβοήθησεν ημάς ο Κύριος**» (Β’ Σαμ. 15/ιε/34), ευχαριστούμε τον Θεό, ευχαριστούμε και όλους εσάς για την αγάπη και την ανοχή σας, με την συνεχή παράκληση: «**Αδελφοί, προσεύχεστε υπέρ ημών**». ❶

«Κακοπάθησον ως καλός στρατιώτης Ιησού Χρι

Άγνωστοι Στρατιώτες

Στις διάφορες εθνικές επετείους, γίνεται κατάθεση στεφάνων σε διάφορα μνημεία, κυρίως όμως στο **Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη**. Πώς όμως προέκυψε η παράδοση της ανέγερσης τέτοιων μνημείων;

Στις 11 Νοεμβρίου 1918 η ανακωχή που σύναψαν οι αντίπαλες δυνάμεις σήμανε τη λήξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που ήταν ξεχωριστός για τους τόσο πολλούς νεκρούς, την έκταση στην οποία επεκτάθηκε και τις πολλές δυνάμεις που χρησιμοποιήθηκαν. Και από τις δύο πλευρές κλήθηκαν στα όπλα συνολικά 65.000.000 άνδρες και γυναίκες, και περισσότεροι από τους μισούς (37.500.000) σκοτώθηκαν, τραυματίστηκαν, αιχμαλωτίστηκαν ή χάθηκαν στη μάχη.

Εκατοντάδες χιλιάδες στρατιωτών θάφτηκαν στα πεδία των μαχών και άλλοι σε μεγάλα στρατιωτικά νεκροταφεία. Πολλοί νεκροί όμως θάφτηκαν σε μαζικούς τάφους χωρίς ποτέ κανείς να μπορέσει να μάθει τα στοιχεία τους. Ένας Βρετανός στρατιωτικός ιερέας παρατήρησε σε έναν τάφο στη Γαλλία έναν ξύλινο σταυρό με τις λέξεις: «**Άγνωστος Βρετανός Στρατιώτης**». Αλλά και οι Γάλλοι ήδη από το 1916 είχαν αρχίσει να σκέφτονται την κατα-

σκευή ενός συμβολικού μνημείου για όλους τους στρατιώτες τους που θάφτηκαν άγνωστοι και χωρίς καμία τιμή.

Έτσι στις 11 Νοεμβρίου 1920, στη δεύτερη επέτειο από την ανακωχή που τελείωσε αυτό τον Πόλεμο, που κάτω από το βάρος μιας τόσο μεγάλης τραγωδίας, ονομάστηκε –αισιόδοξα αλλά και μάταια– ως «*Ο πόλεμος που θα τελειώσει όλους τους πολέμους*», οργανώθηκαν ειδικές τελετές πρώτα σε Αγγλία και Γαλλία που περιλάμβαναν την επίσημη ταφή ενός άγνωστου στρατιώτη. Ο Γάλλος θάφτηκε στην Αψίδα του Θριάμβου στο Παρίσι κι ο Βρετανός στο Αβαείο του Γουεστμίνστερ στο Λονδίνο. Τον επόμενο χρόνο οι Αμερικανοί έθαψαν ένα δικό τους Άγνωστο Στρατιώτη στο Εθνικό Νεκροταφείο του Arlington. Την ίδια πρακτική ακολούθησαν και άλλοι λαοί για τους νεκρούς των δικών τους πολέμων, μεταξύ των οποίων και το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη στην Αθήνα, που βρίσκεται εμπρός από τη Βουλή των Ελλήνων και κατασκευάστηκε το 1932.[*]

Στο νησί Labuan έξω από τις ακτές της νήσου Βόρνεο στη Μαλαισία, υπάρχει ένα πολεμικό νεκροταφείο του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου με τάφους Αυστραλιανών και Νεοζηλανδών στρατιω-

τικών που σκοτώθηκαν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο σε μάχες με τους Ιάπωνες.

Σε πολλές ταφόπλακες στο συγκεκριμένο νεκροταφείο δεν υπάρχουν στοιχεία παρά μόνο η επιγραφή **«Στρατιώτης του πολέμου 1939-1945»** και στο κάτω μέρος της πλάκας οι τρεις λέξεις: **«KNOWN UNTO GOD»** (=Γνωστός στον Θεό).

Είναι αλήθεια πως ακόμη και αν κανείς δεν ξέρει τα στοιχεία των ανθρώπων που είναι θαμμένοι σ' αυτούς τους τάφους, το σίγουρο είναι ότι ο Θεός γνωρίζει όχι μόνο το όνομά τους αλλά επίσης και όλα όσα έχουν σχέση με τη ζωή τους.

Ο Ψαλμωδός γράφει: **«Κύριε, εδοκίμασάς με και με εγνώρισας. Συ γνωρίζεις το κάθισμά μου και την έγερσίν μου· νοείς τους λογισμούς μου από μακρόθεν. Εξερευνάς το περιπάτημά μου και το πλαγιάσμά μου και πάσας τας οδούς μου γνωρίζεις. Διότι και πριν έλθη ο λόγος εις την γλώσσαν μου, ιδού, Κύριε, γνωρίζεις το παν»** (Ψαλμ. 139/ρλθ/1-5).

Ο Θεός γνωρίζει το κάθε τι για τον καθένα που έζησε ποτέ σ' αυτή τη γη. Γνωρίζει όλα όσα ειπώθηκαν, έγιναν ή πέρασαν από τη σκέψη μας και ο συγγραφέας της Επιστολής προς Εβραίους βεβαιώνει: **«Δεν είναι ουδέν κτίσμα αφανές ενώπιον αυτού, αλλά πάντα είναι γυμνά και τετραηλισμένα εις τους οφθαλμούς αυτού, προς ον έχουμε να δώσωμεν λόγον»** (Εβρ. 4/δ/13).

Είναι όμως τούτο για καλό ή για κακό μας; Πολλοί θέλουν να περάσουν απατήρητοι και άγνωστοι από τη ζωή αυτή, να μην τους ξέρει κανείς και να μη δίνουν λογαριασμό σε κανέναν. Όμως

το χωρίο που μόλις αναφέρθηκε καταλήγει με την παραδοχή ότι προς τον Θεό **«έχομεν να δώσωμεν λόγον»**, δηλαδή οφείλουμε να δώσουμε λογαριασμό.

Ο απόστολος Παύλος συχνά αναφέρθηκε στους πιστούς ως πνευματικούς "στρατιώτες". Έτσι ονομάζει **«συνεργόν και συστρατιώτην»** του τον Επαφρόδιτο και επίσης αναφέρεται στον Αρχιππο **«τον συστρατιώτην ημών»** (Φιλιπ. 2/β/25, Φιλήμ. 1/α/2).

Επίσης στον μαθητή του Τιμόθεο έγραψε: **«Ταύτην την παραγγελίαν παραδίδω εις σε, τέκνον Τιμόθεε, κατά τας προγενομένας προφητείας περί σου, να στρατεύης κατ' αυτάς την καλήν στρατείαν, έχων πίστιν και αγαθήν συνείδησιν»**, τον πρότρεψε: **«Συ λοιπόν κακοπάθησον ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού»** και του υπενθύμισε ότι: **«Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται εις τας βιωτικές υποθέσεις, διά να αρέση εις τον στρατολογήσαντα»** (Α΄ Τιμ. 1/α/18, Β΄ Τιμ. 2/β/3-4).

Η εικόνα του πιστού ως στρατιώτη υπάρχει και σε άλλες περικοπές, όπως είναι και εκείνη που μας καλεί, **«Αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να αντισταθήτε εν τη ημέρα τη πονηρά και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε»**, εξηγώντας ότι **«δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλ' εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου· εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις»** (Εφεσ. 6/ς/11-13) και την πανοπλία αυτή την περιγράφει στα επόμενα χωρία.

Οσο όμως κι αν μοιάζει με τους πολέμους των ανθρώπων ο αγώνας της

χριστιανικής ζωής ενάντια στις δυνάμεις του κακού, δεν υπάρχει φόβος να μείνει κανένας δούλος του Κυρίου "άγνωστος". Αντίθετα εμάς μας προσμένει ο **«αμαράντινος στέφανος της δόξης»** τον οποίο θα λάβουμε όταν φανερωθεί ο πνευματικός μας Αρχιποιμήν, ο Χριστός (Α' Πέτρ. 5/ε/4).

Όπως αναφέρεται στην παραβολή του Καλού Ποιμένα, ο Κύριος βεβαιώνει: **«Εγώ είμαι ο ποιμήν ο καλός, και γνωρίζω τα εμά και γνωρίζομαι υπό των εμών»** (Ιωάν. 10/ι/14).

Μήπως αισθάνεσαι στον κόσμο τούτο σαν ένας "άγνωστος στρατιώτης"; Μήπως η παρουσία σου περνάει απαρατήρητη από τους γύρω, που δεν σε υπολογίζουν ούτε σε σέβονται; Μήπως φοβάσαι πως στο τέλος τούτης της ζωής μπορεί να βρεθείς ολομόναχος, άγνωστος μεταξύ αγνώστων;

Στον κόσμο αυτό πολλοί παραμένουν άγνωστοι ή περνούν απαρατήρητοι. Δεν τους γνωρίζουν (και δεν τους αναγνωρίζουν) ούτε οι πλησιέστεροι γείτονες και συγγενείς τους. Κάποιοι πεθαίνουν και παραμένουν αζήτητοι στο νεκροτομείο. Άλλους αναλαμβάνει να τους θάψει το κράτος...

Αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική από την όχθη του Ουρανού, από την πλευρά του Θεού. **«Ιδού, ο οφθαλμός του Κυρίου είναι επί τους φο-**

βουμένους αυτόν· επί τους ελπίζοντας επί το έλεος αυτού» (Ψαλμ. 33/λγ/18). Δεν υπάρχουν εκεί "άγνωστοι στρατιώτες" αλλά, όπως βεβαιώνει η Γραφή, **«γνωρίζει ο Κύριος τους όντας αυτού»** (Β' Τιμ. 2/β/19). Και δεν τους γνωρίζει απλά και εξ αποστάσεως, αλλά **«τα εαυτού πρόβατα κράζει κατ' όνομα»** (Ιωάν. 10/ι/3).

Έτσι ονομαστικά απευθύνθηκε στον Λάζαρο για να βγει από το μνήμα όταν φώναξε **«Λάζαρε δέυρο έξω»** (Ιωάν. 11/ια/43), έτσι θα φωνάξει και τους νεκρούς όλων των αιώνων, την ώρα **«καθ' ην πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως»** (Ιωάν. 5/ε/28).

Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του, **«Μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ονόματά σας εγγράφησαν εν τοις ουρανοίς»** (Λουκ. 10/ι/20). Κανείς τότε δεν θα είναι "άγνωστος". Όλοι θα είναι γνωστοί, όπως γνωστά θα γίνουν και τα έργα τους.

Χρόνια αργότερα ο Ιωάννης διηγείται μια όρασή του και γράφει, **«Είδον τους νεκρούς, μι-**

κρούς και μεγάλους, ισταμένους ενώπιον του Θεού, και τα βιβλία ηνοιχθήσαν· και βιβλίον άλλο ηνοιχθή, το οποίον είναι της ζωής· και εκρίθησαν οι νεκροί εκ των γεγραμμένων εν τοις βιβλίοις κατά τα έργα αυτών» (Αποκ. 20/κ/12).

Όχι μόνο δεν είμαστε άγνωστοι, αλλά επιπλέον όλοι οι άξιοι πιστοί του Χριστού, οι στρατιώτες Του που νικούν στη μάχη αυτού του κόσμου, εκείνη την

δοξασμένη Ημέρα θα παραλάβουν από τον Κύριο «**ψήφον λευκήν, και επί την ψήφον όνομα νέον γεγραμμένον, το οποίον ουδείς γνωρίζει ειμή ο λαμβάνων**» (Αποκ. 2/β/17).

[*] Ύστερα από την πρόοδο της τεχνολογίας του DNA, που κάνει δυνατή την αναγνώριση και του πιο μικροσκοπικού οστού, ίσως στο εξής να μη χρειάζονται τέτοια μνημεία, τίποτα όμως δεν πρόκειται ν' αλλάξει την κατάρτα των ανθρώπων να αλληλοσκοτώνονται, ως εκείνη την ημέρα που θα έρθει η Βασιλεία του Θεού.

Εσύ είσαι στρατιώτης του Χριστού;

Σύμφωνα με τα προηγούμενα, αν έχουμε καλές σχέσεις με τον Θεό, αν συμφιλιωθήκαμε μαζί Του και ζούμε σύμφωνα με τις αρχές της Βασιλείας των Ουρανών όπως τις διαβάζουμε στις Άγιες Γραφές, τότε τα πράγματα είναι καλά για εμάς. Αν όμως αγνοούμε και περιφρονούμε τις εκδηλώσεις της αγάπης του Θεού και το μήνυμα του Ευαγγελίου όπως αυτό εκδηλώθηκε στο πρόσωπο και το έργο του Ιησού Χριστού, τότε μάλλον θα πρέπει να σκεφτούμε σοβαρά διότι «**φοβερόν είναι το να πέση τις εις χείρας Θεού ζώντος**» (Εβρ. 10/ι/31).

Ο Θεός «**ήτο εν τω Χριστώ διαλλάσων τον κόσμον προς εαυτόν, μη λογαριάζων εις αυτούς τα παίσματα αυτών**», και επιπλέον, στους πιστούς Του «**ενεπιστεύθη τον λόγον της διαλλαγής**», δηλαδή της συμφιλίωσης των ανθρώπων μαζί Του (Β' Κορ. 5/ε/19). Ο Ιησούς Χριστός πέθανε πάνω στον σταυρό για να απαλείψει τις αμαρτίες του κόσμου και να μας σώσει από κάθε ενοχή.

Δεν είναι κρίμα, λοιπόν, ενώ ο Θεός έκανε κάθε προσπάθεια εκ μέρους Του για να μας φέρει κοντά Του, πληρώνοντας τόσο ακριβή τιμή για να μας απολυτρώσει, οι άνθρωποι να μένουν αδιάφοροι σ' αυτή τη μεγάλη θυσία και προσφορά;

Ο Θεός κάνει στην εποχή μας ένα τελευταίο βήμα, έχοντας αναθέσει στους διακόνους Του το κήρυγμα των αγαθών νέων, το Ευαγγέλιο της Βασιλείας του Θεού.

Με αίσθηση της αποστολής του αυτής ο Παύλος έγραψε—κι εμείς επαναλαμβάνουμε: «**Υπέρ του Χριστού είμεθα πρέσβεις, ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών· δεόμεθα λοιπόν υπέρ του Χριστού, διαλλάγητε προς τον Θεόν**» (Β' Κορ. 5/ε/20).

Με το φως της Γραφής...

«Ταύτα συλλογίζεσθε... ...ταύτα πράττετε!»

Η μελέτη στο προηγούμενο τεύχος, σχετικά με την παρερμηνεία που γίνεται από πολλούς χριστιανούς στη λέξη *επιείκεια*, δίνει την ευκαιρία να αναφερθούμε σε ένα γειτονικό εδάφιο, που επίσης υφίσταται ερμηνευτική "κακοποίηση", το Φιλιππησίους 4/8/8.

Πώς όμως γίνεται η "κακοποίηση" αυτών των ιερών λόγων; Στην καθημερινή ζωή συμβαίνει κάτι που δεν είναι σύμφωνο με το λόγο του Θεού, π.χ. ένας παραβιάζει αποκάλυπτα τις θείες εντολές, συμπεριφέρεται ανάρμοστα στους άλλους, καταχράται το πνευματικό του αξίωμα (πιο σωστά διακόνημα), αδικεί τον πλησίον του κ.λπ. (Ο κατάλογος μπορεί να είναι πολύ μεγάλος).

Όταν κάποιος αντιληφθεί το γεγονός και αισθανθεί την ανάγκη να σημειώσει το κακό και να εκφράσει την αντίθεσή του απέναντι σε τέτοιου είδους πρακτικές, συνήθως οι άλλοι προσπαθούν να τον αποστομώσουν με το εν λόγω εδάφιο που λέει: «**Όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, αν υπάρχουν τις αρετή και εάν τις έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε**» (Φιλίπ. 4/8/8).

Αν τούτο γίνεται σκόπιμα δεν θα το πούμε εμείς, μπορούμε ωστόσο να σημειώσουμε τα αρνητικά αποτελέσματα, όπως είναι εξώθηση των αδελφών σε αδιαφορία για ό,τι κακό συμβαίνει

μέσα στην εκκλησία, συγκάλυψη αμαρτιών και ενθάρρυνση προς μίμηση του κακού. (Αφού δεν πειράζει που ο Χ κάνει αυτό ή το άλλο, άρα μπορώ να το κάνω κι εγώ).

Δεν είναι όμως αυτό που θέλει να πει στην εν λόγω περικοπή ο Παύλος, και ευθύς αμέσως παρατίθενται οι λόγοι γι' αυτή την αντίρρηση: 1. Ο Παύλος διδάσκει αντίθετα από αυτή την άποψη. 2. Ο Παύλος ακολουθεί διαφορετική πρακτική. 3. Η γενική θέση της Βίβλου είναι σαφής και συγκεκριμένη. 4. Η προτεινόμενη πρακτική οδηγεί σε κακά αποτελέσματα.

1. Ο Παύλος διδάσκει αντίθετα από αυτή την άποψη.

Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι ενώ στο εδάφιο που εξετάζεται, και συνήθως προβάλλεται, ο Παύλος χρησιμοποιεί το ρήμα «συλλογίζεσθε», στο αμέσως επόμενο χωρίο ο Απόστολος χρησιμοποιεί το ρήμα «πράττετε». Δηλαδή λέει, «**Εκείνα τα οποία και εμάθετε και παρελάβετε και ηκούσατε**

και είδετε εν εμοί, ταύτα πράττετε και ο Θεός της ειρήνης θέλει είσθαι μεθ' υμών» (εδ. 9).

Υπάρχει σημαντική και ουσιώδης διαφορά ανάμεσα στο ΣΥΛΛΟΓΙΖΟΜΑΙ και το ΠΡΑΤΤΩ. Το πρώτο έχει να κάνει με κάτι που συμβαίνει ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΟΥ ΜΟΥ, το δεύτερο αφορά όσα ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΜΟΥ φανερώνω προς τα έξω.

Ο συλλογισμός συμβαίνει μέσα στο μυαλό μου και δεν τον γνωρίζει κανείς άλλος. Δεν εκδηλώνεται προς τα έξω και δεν επηρεάζει τους άλλους. Αντίθετα η πράξη εκδηλώνεται προς τα έξω, είναι φανερή προς όλους και επηρεάζει τη στάση και τη σχέση μου προς άτομα και καταστάσεις.

Εκείνα, λοιπόν, για τα οποία ο Παύλος προτρέπει τους πιστούς των Φιλιππων αφορούν δύο ξεχωριστές σφαίρες, την εσωτερική και την εξωτερική.

- Τι πρέπει να συλλογίζομαι; Όλα όσα είναι **αληθή, σεμνά, δίκαια, καθαρά, προσφιλή, εύφημα, αρετή, έπαινος**.

- Τι πρέπει να πράττω; Όλα όσα **έμαθα, παρέλαβα, άκουσα** και **είδα** στη ζωή του Παύλου.

Στα προηγούμενα χωρία ο Παύλος αναφέρθηκε στην ανάγκη για ορθή πίστη (στέκεσθε εν Κυρίω), ομοφροσύνη (να φρονώσι το αυτό εν Κυρίω), πνευματική φροντίδα (βοήθει αυτάς), απόδοση δικαιοσύνης κατά τον καλύτερο τρόπο (επιείκεια), αποφυγή κοσμικής μέριμνας (μη μεριμνάτε περί μηδενός) και εμπιστοσύνη στον Θεό (ας γνωρίζωνται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν). Όλα αυτά τα στοιχεία εξασφαλίζουν πνευματική ειρήνη και ασφάλεια στους αδελφούς (θέλει διαφυλάξει τας καρδίας σας και τα διανοήματά σας).

Ύστερα από τα παραπάνω, ο Απόστολος έρχεται να διατυπώσει τα συμπεράσματά του (το λοιπόν, αδελφοί), και να περιγράψει με πρακτικό τρόπο και πιο συγκεκριμένα τις συνθήκες που διαμορφώνουν και διατηρούν όσα πιο πάνω με γενικότητα περιέγραψε (συλλογίζεστε όσα είναι αληθή, σεμνά, δίκαια, καθαρά, προσφιλή, εύφημα, αν υπάρχη τις αρετή και έπαινος).

- Τι χρειάζεται να υπάρχει ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΝΟΥ ΜΑΣ; Μήπως μίσος, έχθρα, έριδα, μέριμνα; Τίποτα από αυτά. Γύρω μπορεί να συμβαίνουν πολλά και διάφορα, όμως κανένα από αυτά δεν πρέπει να μείνει στο νου μας και να αφαιρέσει το όμορφο κλίμα που χαρίζει η χριστιανική ζωή.

- Τι πρέπει να γίνει όμως με όσα κακά συμβαίνουν ΕΞΩ; Είναι ανάγκη να τα σημειώσουμε, να τα χαρακτηρίσουμε, να τα καταδικάσουμε, να λάβουμε τα απαραίτητα μέτρα, να αποφύγουμε τους άτακτους και ψευδάδελφους. Αλλά δεν θα μείνουμε για πάντα εκεί. Θα συνεχίσουμε και πάλι την προσωπική μας πνευματική πορεία, κλείνοντας έξω από το νου και την καρδιά μας (συλλογισμό) κάθε αρνητικό και κακό.

Σημαίνει αυτό πως παραβλέπουμε τα κακά; Μήπως πρέπει να καταπίνουμε όλα τα δυσάρεστα; Μήπως πρέπει να αγνοούμε τους πράττοντας τα σκάνδαλα και τας διχοστασίας; Κάθε άλλο. Αφού όμως καταλήξουμε στη στάση που πρέπει να κρατήσουμε απέναντι στις διάφορες αταξίες και αμαρτίες, εμείς θα πρέπει να συνεχίσουμε το δρόμο και τον αγώνα μας βλέποντας πάντα προς τα εμπρός και λησμονώντας τα πίσω. Ο Παύλος για τον εαυτό του θα γράψει: **«Τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος, τρέχω προς τον σκοπόν**

διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού» (Φιλιπ. 3/γ/13).

Ας δούμε μερικά παραδείγματα της διδασκαλίας του Παύλου.

Εύχεται στους αδελφούς της Θεσσαλονίκης, **«Ο Κύριος εἴθε να κατευθύνη τας καρδίας σας εις την αγάπην του Θεού και εις την προσδοκίαν του Χριστού»**, ευθύς αμέσως γράφει, **«Σας παραγγέλλομεν αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να απομακρύνεσθε από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και ουχί κατά την παράδοσιν, την οποίαν παρέλαβε παρ' ημών»** (Β' Θεσ. 3/γ/6). Για πολλούς αυτά τα λόγια φαίνονται ασυνεπή, διότι εκ πρώτης όψεως εύχεται να αποκτήσουν καρδιά γεμάτη από την αγάπη του Θεού, τόσο πλατιά και ανοιχτή ώστε να χωράει μέσα ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑ. Στην συνέχεια όμως ζητά από τους ίδιους ανθρώπους, στην καρδιά των οποίων θα κατοικεί αυτή ακριβώς η θεϊκή αγάπη, ΝΑ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΝΤΑΙ από κάθε αδελφό που βαδίζει ΑΤΑΚΤΩΣ και δεν ακολουθεί την αποστολική διδαχή. Αλλά δεν είναι ασυνεπής ο Παύλος, μόνο που έχει διαφορετικό από εμάς μέτρο με το οποίο μετράει την αγάπη του Θεού, η οποία ποτέ δε θα μπορούσε να ενεργήσει με τρόπο ώστε να Τον κάνει άδικο.

Επίσης στην ίδια Επιστολή γράφει: **«Και εάν τις δεν υπακούη εις τον λόγον ημών τον διά της επιστολής, τούτον σημειόνετε και μη συναναστρέφεσθε μετ' αυτού, διά να εντραπή»** (3/γ/14). Πώς μπορείς να πεις ότι κάποιος είναι άτακτος ή ανυπότακτος αν παίρνεις στη σκέψη σου μόνο τα καλά; Εφόσον υπάρχουν αρνητικά στοιχεία στη ζωή κάποιου, λέει ο Παύλος, αυτά πρέπει να σημειώνονται ώστε όχι μόνο να τον χαρακτηρίσεις αλλά και να πά-

ψεις να τον συναναστρέφεις. Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνεται με πνεύμα κατακριτικό και εκδικητικό, χωρίς αγάπη και ενδιαφέρον, αλλά με σκοπό ο άνθρωπος εκείνος να συνέλθει και να ντραπεί ώστε να μετανοήσει και αφού πρώτα αποκαταστήσει το σφάλμα του, να αποκατασταθεί και ο ίδιος στην αδελφότητα. Δεν πρέπει δηλαδή ο χριστιανός να συμπεριφερθεί με μνησικακία, όπως θα έκανε κάθε σαρκικός άνθρωπος, αλλά με φροντίδα και στοργή. Για τούτο και ο Απόστολος προσθέτει, **«πλην μη θεωρείτε αυτόν ως εχθρόν, αλλά νουθετείτε ως αδελφόν»**.

Στους Θεσσαλονικείς επίσης θα γράψει: **«Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε· από παντός είδους κακού απέχεσθε»** (Α' Θεσ. 5/ε/21-22). Μπορεί να γίνει δοκιμή χωρίς προηγούμενα να δουλέψει το μυαλό μας, χωρίς να κάνουμε τους πρόποντες συλλογισμούς; Και πώς είναι δυνατόν να ξεχωρίσουμε το κακό για να απέχουμε από αυτό αν προηγούμενα δεν βάλουμε στη σκέψη μας και συγκρίνουμε αυτά που ακούμε και βλέπουμε μ' εκείνα που διδάσκει και προστάζει ο λόγος του Θεού;

Τελικά ο Παύλος εξηγεί ότι **«ο πνευματικός [άνθρωπος] ανακρίνει μεν πάντα, αυτός δε υπ' ουδενός ανακρίνεται»** (Α' Κορ. 2/β/15). Μέσα στο «πάντα» είναι ασφαλώς και τα καλά και τα κακά της ζωής.

2. Ο Παύλος ακολουθεί διαφορετική πρακτική.

Ας δούμε λίγα παραδείγματα όπου ο Παύλος ακολουθεί δρόμο διαφορετικό από εκείνο που προτείνουν οι οπαδοί της “ΣΙΩΠΗΣ”.

Όταν γράφει ότι ο Δημίας τον εγκατέλειψε **«αγαπήσας τον παρόντα κό-**

σμον» (Β΄ Τιμ. 4/δ/10), δεν κάνει αρνητικό χαρακτηρισμό;

Όταν γράφει ότι «**ο Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά κακά μοι έκαμεν**» και μάλιστα ζητάει την τιμωρία του (ο Κύριος να αποδώσει εις αυτόν κατά τα έργα αυτού) και συνιστά στον Τιμόθεο να τον αποφεύγει (τον οποίον και συ φυλάπτου) (Β΄ Τιμ. 4/δ/14) δεν κάνει αρνητικές σκέψεις;

Όταν διδάσκει τους Ρωμαίους, «**Σας παρακαλώ, αδελφοί, να προσέχετε τους ποιούντας τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα εναντίον της διδαχής, την οποίαν σεις εμάθετε, και απομακρύνεσθε απ' αυτών**» (Ρωμ. 16/ις/17), έφτασε σ' αυτή την απόφαση έχοντας υπόψη τις αρετές τους;

Όταν ελέγχει τους Κορίνθιους που δεν πήραν θέση απέναντι σ' εκείνον που μοίχευσε με την μητριά του και λέει, εγώ «**έκρινα ήδη ως παρών τον ούτω πράξαντα τούτο**», και τους ζητά «**να παραδώσητε τον τοιούτον εις τον Σατανάν προς όλεθρον της σαρκός, διά να σωθή το πνεύμα αυτού εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού**», σ' αυτή την απόφαση τον οδήγησαν συλλογισμοί για πράγματα που ήταν σεμνά και καθαρά; Ακριβώς το αντίθετο!

Όταν έγραψε, «**Έτι σαρκικοί είσθε. Διότι ενώ είναι μεταξύ σας φθόνος και έρις και διχόνοιαι, δεν είσθε σαρκικοί και περιπατείτε κατά άνθρωπον**;» (Α΄ Κορ. 3/γ/3), συλλογιζόταν πράγματα αξιέπαινα;

Είτε λοιπόν θα έπρεπε να κατηγορήσουμε τον Παύλο για ασυνέπεια απέναντι σ' εκείνα που έγραψε στο Φιλιπ. 4/δ/8, είτε πρέπει να παραδεχτούμε ότι εμείς παρανοούμε το νόημα των λόγων του, που είναι και το μόνο ζητούμενο.

3. Η γενική θέση της Βίβλου είναι σαφής και συγκεκριμένη.

Παρόμοια δίδαξε και ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός όταν είπε, «**Προσέχετε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς εσάς με ενδύματα προβάτων, έσωθεν όμως είναι λύκοι άρπαγες**» (Ματθ. 7/ζ/15).

Στο ίδιο πνεύμα και ο απόστολος Ιωάννης γράφει, «**Αγαπητοί, μη πιστεύετε εις παν πνεύμα, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα εν ήναι εκ του Θεού· διότι πολλοί ψευδοπροφήται εξέηλθον εις τον κόσμον**» (Α΄ Ιωάν. 4/δ/1).

Δοκιμάζω, όμως, σημαίνει ΠΑΙΡΝΩ ΥΠΟΨΗ ΜΟΥ κάποια δεδομένα και ΚΡΙΝΩ και, προκειμένου να διακρίνεις και να πεις ότι κάποιος είναι «**ψευδοπροφήτης**», αναμφίβολα θα φέρεις στο νου σου όχι μόνο ένα αλλά πολλά δεδομένα και στοιχεία, κάθε άλλο παρά «εύφημα».

4. Η προτεινόμενη πρακτική οδηγεί σε κακά αποτελέσματα.

Τι πρέπει να γίνει, λοιπόν, με εκείνους που μας έχουν πληγώσει, μας έχουν αδικήσει, μας έχουν δυσκολέψει την πορεία με πράξεις και συμπεριφορές τους; Η απάντηση που συνήθως δίνεται είναι να ξεχάσεις, να παραβλέψεις, να κάνεις πως δεν είδες και άλλα παρόμοια... Η στάση αυτή κρύβει δειλία (γιατί να γίνεις κακός), εαυτουλισμό (ας μπλέξουν οι άλλοι), υστεροβουλία (μήπως πέσω κι εγώ σε παράπτωμα) και άλλα τέτοια σαρκικά στοιχεία.

Είναι αξιοπρόσεκτο, επιπλέον, ότι εκείνοι που συστήνουν πλατιά καρδιά

και μεγάλο στομάχι, συνήθως το κάνουν όσο οι ίδιοι είναι "έξω από τον χορό". Όταν όμως βρεθούν σε παρόμοιες καταστάσεις, τότε βλέπουμε ότι ξεχνούν όλα αυτά τα μεγάλα λόγια, εκδηλώνουν σαρκικότητα και ξαφνικά θυμούνται "το δίκιο τους"...

Η χριστιανική στάση

Η βιβλική απάντηση είναι λογική, ισορροπημένη και εντελώς διαφορετική από εκείνη της "σιωπής". Ο λόγος του Θεού προτρέπει να λάβουμε δραστικά μέτρα απέναντι σε κάθε τι και κάθε έναν που θα μπορούσε να γίνει εμπόδιο στην πνευματική πορεία της εκκλησίας και την χριστιανική μας ζωή ως πιστών.

Απέναντι σε συμπεριφορές που αποκλίνουν από την αποστολική διδασχά, ο άνθρωπος του Θεού οφείλει να μπει σε συλλογισμούς, λαμβάνοντας υπόψη κίνητρα, ελατήρια, συνθήκες κ.λπ., ώστε να διακρίνει αν πρόκειται για κάτι στιγμιαίο ή για παγιωμένη κατάσταση· ύστερα πρέπει να «σημειώσει», δηλαδή να ξεχωρίσει το άτομο αυτό από την υπόλοιπη αδελφότητα και να τον κατατάξει στα πρόσωπα με τα οποία δεν πρέπει να συναναστρέφεται αλλά μάλλον να αποφεύγει.

Πρέπει όμως να συνεχίσει να τον αγαθοποιεί, όπως θα έκανε και κάθε άλλο άνθρωπο που χρειάζεται το έλεος και τη χάρη του Θεού, μάλλον δε αυτόν, επειδή με κανένα τρόπο δεν έχουμε δικαίωμα εμείς οι άνθρωποι ν' αποφανθούμε για την αιώνια τύχη του συνανθρώπου μας, πολύ δε περισσότερο για κάποιον που συνυπήρξε μαζί μας για κάποιο διάστημα στο σώμα του Χριστού. Γι' αυτό ο Απόστολος μάς καλεί να τον βλέπουμε «**μη ως εχθρόν**»,

και συστήνει «**νουθετείτε ως αδελφόν**».

Και μόνο το γεγονός ότι καλούμαστε να «**νουθετήσουμε**» κάποιον, και τούτο μάλιστα παρουσιάζεται ως ΚΑΘΗΚΟΝ μας, συνεπάγεται ότι πρέπει να βλέπουμε, να παρατηρούμε και κυρίως να διακρίνουμε τα πράγματα και τα γεγονότα, και να σχηματίζουμε υπεύθυνη γνώμη «**διακρίνοντας τα διαφέροντα**» (Φιλιπ. 1/α/10).

Δεν είναι δυνατόν, ωστόσο, ο πιστός του Χριστού να φθείρεται με τις αρνητικές αναμνήσεις του παρελθόντος. Έχει μεγάλο αγώνα μπροστά του, γι' αυτό και πρέπει να είναι ελεύθερος από κάθε δέσιμο με το κακό χθες, ώστε ανεπηρέαστος και ακάθεκτος να συνεχίσει προς τη νίκη του αύριο.

Αφού, λοιπόν, ο πιστός του Χριστού λάβει τα δέοντα μέτρα απέναντι στο κακό και το λάθος, θα πρέπει να πάψει να «συλλογίζεται» το κακό που του έγινε ή τη ζημία που υπέστη και αφήνοντας τα υπόλοιπα στον Θεό, «**τον κρίνοντας δικαίως**» (Α' Πέτρ. 2/β/23), να εμπιστευθεί την κατάσταση στον Κύριο και να συνεχίσει το δρόμο του αποδεδειγμένος από το γεγονός που μεσολάβησε και απελευθερωμένος από τη θλίψη που δοκίμασε.

Μία ένσταση

Μερικοί εντούτοις υποστηρίζουν πως τα πράγματα ήταν διαφορετικά για τον Παύλο—που ήταν Απόστολος, και εμάς—που είμαστε απλοί πιστοί. Αυτό όμως δεν στέκει, για τον απλούστατο λόγο ότι είναι ο ίδιος ο Παύλος που ζητάει από τους αναγνώστες των Επιστολών του ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΤΟ ΙΔΙΟ. Διαβάζουμε: «**Αδελφοί, συμμιμη-**

ταί μου γίνεσθε και παρατηρείτε τους όσοι περιπατούσιν ούτω, καθώς έχετε τύπον ημάς. Διότι περιπατούσι πολλοί, τους οποίους σας έλεγαν πολλάκις, τώρα δε και κλαίων λέγω, ότι είναι οι εχθροί του σταυρού του Χριστού, των οποίων το τέλος είναι απώλεια, των οποίων ο Θεός είναι η κοιλία, και η δόξα αυτών είναι εν τη αισχύνη αυτών, οίτινες φρονούσι τα επίγεια» (Φιλιπ. 3/γ/17-19).

Πώς θα μπορούσαν οι αδελφοί να ξεχωρίζουν εκείνους που ζουν σύμφωνα με το παράδειγμα των Αποστόλων και τους άλλους που δεν ζουν έτσι; Αν οι πιστοί συλλογίζονται ΜΟΝΟ καλά και ωραία πράγματα, πώς θα βγάλουν τα συμπεράσματά τους και θα λάβουν την πρέπουσα στάση;

Συμπέρασμα

Χωρίς αμφιβολία η άποψη της “σιωπής” είναι καλοπροαίρετη, πλην όμως είναι ανθρώπινη και στηρίζεται σε εντελώς αυθαίρετη και άδικη “ερμηνεία” του χωρίου, κάτι που πρέπει να απο-

φεύγουμε να κάνουμε με τα ιερά κείμενα.

Από το άλλο μέρος είναι πάγια τακτική των ενόχων να αρνούνται κάθε είδους έλεγχο και κριτική. Από την εποχή εκείνου του Εβραίου στην Αίγυπτο, που τσακωνόταν με τον συμπατριώτη του, και στον έλεγχο του Μωυσή ρώτησε, «Τις σε κατέστησεν άρχοντα και κριτήν εφ’ ημάς;» (Έξοδ. 2/β/14), μέχρι τις ημέρες του Χριστού, Τον οποίο οι Φαρισαίοι ρωτούσαν, «**Εν ποία εξουσία πράττεις ταύτα, και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην;**» (Ματθ. 21/κα/23), οι ΕΝΟΧΟΙ πάντοτε αρνούνται και προσπαθούν να αποφύγουν κάθε έλεγχο.

Είπε ο Χριστός, «**Πας, όστις πράττει φαύλα, μισεί το φως και δεν έρχεται εις το φως, διά να μη ελεγχθώσι τα έργα αυτού· όστις όμως πράττει την αλήθειαν, έρχεται εις το φως, διά να φανερωθώσι τα έργα αυτού ότι επράχθησαν κατά Θεόν**» (Ιωάν. 3/γ/20-21).

Τα πράγματα είναι τόσο καθαρά! Χρειάζεται άλλη επιχειρηματολογία;

Υστερούμε στο διάβασμα βιβλίων

Στοιχεία του Ευρωβαρόμετρου έδειξαν ότι το **54,7% των Ελλήνων δεν είχε διαβάσει κανένα βιβλίο** μέσα στο 2001.

Από εκείνους που διαβάζουν:

73% προτιμά την ελληνική λογοτεχνία.

29,3 διαβάζει θρησκευτικά βιβλία.

15,9% ενδιαφέρεται για την παραψυχολογία.

Σταθεροί σε αμετάβλητες αρχές

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή γίνεται στο Όσλο της Νορβηγίας η ανακοίνωση των διάσημων βραβείων Νόμπελ, ανάμεσα στα οποία είναι και εκείνο της ΕΙΡΗΝΗΣ. Παρακάτω αναδημοσιεύουμε το τελευταίο μέρος από τον λόγο που εκφώνησε πριν ένα χρόνο (10-12-2002), κατά την παραλαβή του βραβείου, ο τ. Πρόεδρος των ΗΠΑ Τζίμι Κάρτερ. Χωρίς να είμαστε σύμφωνοι με όλη την πολιτεία του μέσα και έξω από τον Λευκό Οίκο, οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι στο λόγο του αυτό υπάρχουν αρκετά σωστά σημεία, που καλά θα έκαναν να θυμούνται εκείνοι που πιστεύουν ότι είναι οι «γνησιότεροι» των χριστιανών... (Όλες οι υπογραμμίσεις είναι του «Τ»)

«(...) Στη διάρκεια των ετών μου στο Λευκό Οίκο σκέφτηκα πολλές φορές μια νουθεσία που λάβαμε στο μικρό σχολείο μας, στο Plains της Τζώρτζια, από μια αγαπημένη δασκάλα, τη Δεσποινίδα Julia Coleman. Έλεγε συχνά: **«Πρέπει να προσαρμοζόμαστε στους μεταβαλλόμενους καιρούς, όμως να μένουμε σταθεροί σε αμετάβλητες αρχές».**

Όταν ήμουν νεαρό αγόρι, αυτή η ίδια δασκάλα με εισήγαγε επίσης στο μυθιστόρημα του Leo Tolstoy, «Πόλεμος και Ειρήνη». Ερμήνευσε εκείνο το δυνατό αφήγημα ως υπενθύμιση ότι οι απλές ανθρώπινες ιδιότητες της καλοσύνης και της αλήθειας μπορούν να υπερνικήσουν μεγάλη δύναμη. Μας δίδαξε επίσης ότι ο άνθρωπος δεν παρাসύρεται από την παλίρροια

του αναπόφευκτου, αλλά μπορεί να επηρεάσει ακόμη και τα μέγιστα ανθρώπινα γεγονότα.

Αυτές οι αρχές έχουν αποδειχθεί αληθινές στις ζωές πολλών ηρώων, τα ονόματά μερικών από τους οποίους ήταν ελάχιστα γνωστά έξω από τις χώρες τους, έως ότου έλαβαν το βραβείο Νόμπελ (...). Όλοι αυτοί μαζί με άλλους έχουν αποδείξει πως ακόμη και χωρίς κυβερνητική δύναμη –και συχνά σε αντίθεση με αυτήν– ο άνθρωπος μπορεί να ενισχύσει τα ανθρώπινα δικαιώματα και να κερδίσει την ειρήνη, ενεργά και αποτελεσματικά.

Το βραβείο Νόμπελ επίσης ενίσχυσε βαθιά την παγκόσμια εμπνευστική επιρροή του Martin Luther King, Jr, του μεγαλύτερου ηγέτη που γέννησε η ιδιαίτερη πατρίδα μου. (...)

Στα σκαλοπάτια του μνημείου μας για τον Αβραάμ Λίνκολν, ο Δρ King είπε: «Έχω ένα όνειρο, ότι στους κόκκινους λόφους της Τζώρτζια οι γιοι των πρώην σκλάβων και οι γιοι των πρώην ιδιοκτητών τους θα είναι σε θέση να καθίσουν μαζί σε ένα τραπέζι αδελφοσύνης».

Το μαστίγιο του ρατσισμού δεν έχει συντριφθεί, ούτε στους κόκκινους λόφους της δικής μας χώρας ούτε σε όλο τον κόσμο. Και όμως βλέπουμε όλο και συχνότερες εκδηλώσεις του ονείρου του για φυλετική θεραπεία. (...) Δεν βρίσκομαι εδώ ως δημόσιος αξιωματούχος, αλλά ως πολίτης ενός προβληματισμένου κόσμου που βρίσκει ελπίδα σε μια αυξανόμενη συναίνεση ότι οι γενικά αποδεκτοί στόχοι της κοινωνίας είναι ειρήνη, ελευθερία, ανθρώπινα δικαιώματα, περιβαλλοντική ποιότητα, ανακούφιση από τα βάσανα και κυριαρχία του δικαίου.

Στις προηγούμενες δεκαετίες, η διεθνής κοινότητα, συνήθως υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών, έχει αγωνιστεί για να οριστούν παγκόσμια πρότυπα που θα μπορούν να μας βοηθήσουν να επιτύχουμε αυτούς τους ουσιαστικούς στόχους. Αυτά περιλαμβάνουν: κατάργηση των ναρκών εδάφους και των χημικών όπλων· τέλος στις δοκιμές, πολλαπλασιασμό και επέκταση των πυρηνικών κεφαλών· περιορισμό παγκόσμια της αύξηση της θερμοκρασίας λόγω του φαινομένου του θερμοκηπίου· απαγόρευση της ποινής του θανάτου, τουλάχιστον για τα παιδιά· και ένα διεθνές ποινικό δικαστήριο που θα αποτρέπει και θα τιμωρεί τα εγκλήματα πολέμου και τη γενοκτονία. Οι συμφωνίες που ήδη θεσπίστηκαν πρέπει να εφαρμοστούν

πλήρως και άλλες πρέπει να ακολουθηθούν επιθετικά.

Πρέπει επίσης να προσπαθήσουμε να διορθώσουμε την αδικία των οικονομικών κυρώσεων που επιδιώκουν να τιμωρήσουν τους διεφθαρμένους ηγέτες, όμως πάρα πολύ συχνά επιβάλλουν την τιμωρία σε εκείνους που ήδη πάσχουν από την κατάχρηση.

Οι αμετάβλητες αρχές της ζωής προηγούνται χρονικώς από τους σύγχρονους καιρούς. Λατρεύω τον Ιησού Χριστό, τον οποίο εμείς οι Χριστιανοί θεωρούμε Άρχοντα της Ειρήνης. Αν και ήταν Εβραίος, μας δίδαξε να ξεπεράσουμε τα θρησκευτικά σύνορα, για υπηρεσία και για αγάπη. Εκείνος τα ξεπέρασε επανειλημμένα και αγκάλιασε Ρωμαίους κατακτητές, άλλους Εθνικούς, ακόμη και τους περιφρονημένους Σαμαρείτες.

Παρά τις θεολογικές διαφορές, όλες οι μεγάλες θρησκείες μοιράζονται τις κοινές υποχρεώσεις που καθορίζουν τις ιδανικές κοσμικές σχέσεις μας. Είμαι πεπεισμένος ότι Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι, Βουδιστές, Ινδουιστές, Εβραίοι και άλλοι μπορούν να αγκαλιάσουν ο ένας τον άλλον σε μια κοινή προσπάθεια να ελαφρύνουν τα ανθρώπινα βάσανα και να υιοθετηθεί η ειρήνη.

Αλλά η παρούσα εποχή είναι ένας προκλητικός και ενοχλητικός καιρός για εκείνους, οι ζωές των οποίων έχουν διαμορφωθεί από θρησκευτική πίστη βασισμένη στην ανοχή της μιας προς την άλλη. Τα γεγονότα μάς έχουν θυμίσει ότι **ανελέητες και απάνθρωπες πράξεις μπορούν να προέλθουν από διαστρεβλωμένες θρησκευτικές πεποιθήσεις**, όπως είναι οι επι-

θέσεις αυτοκτονίας που αφαιρούν τις ζωές αθώων ανθρώπων κάτω από το ψεύτικο κάλυμμα του θελήματος του Θεού. Με φρικτή βιαιότητα, γείτονες έχουν κατασφάζει γείτονες σε Ευρώπη, Ασία και Αφρική. (...)

Μόλις πιστέψουμε ότι οι αντίπαλοι μας είναι έξω από το έλεος και τη χάρη του Θεού, οι ζωές τους χάνουν πια κάθε αξία. Αρνούμαστε την προσωπική ευθύνη όταν φυτεύουμε νάρκες που μέρες ή έτη αργότερα, πρόκειται να ακρωτηριάσουν ή να σκοτώσουν έναν ξένο σε μας - συχνά ένα παιδί. Από μεγάλη απόσταση, στέλνουμε βόμβες ή βλήματα με σχεδόν απόλυτη ατιμωρησία, και ποτέ δεν θέλουμε να ξέρουμε τον αριθμό ή την ταυτότητα των θυμάτων.

Στην αρχή αυτής της νέας χιλιετίας κλήθηκα να συζητήσω, εδώ στο Όσλο, τη μέγιστη πρόκληση που αντιμετωπίζει ο κόσμος. Μεταξύ όλων των πιθανών επιλογών, κατέληξα ότι **το σοβαρότερο και καθολικό πρόβλημα είναι το χάσμα ανάπτυξης μεταξύ των πλουσιότερων και φτωχότερων ανθρώπων στη γη.** Οι πολίτες των δέκα πλουσιότερων χωρών είναι τώρα εβδομήντα πέντε φορές πλουσιότεροι από εκείνους που ζουν στις δέκα φτωχότερες, και η απόσταση αυξάνει κάθε χρόνο, όχι μόνο μεταξύ των εθνών αλλά και μεταξύ των ατόμων. **Τα αποτελέσματα αυτής της διαφοράς είναι οι πρωταρχικές αιτίες για τα περισσότερα από τα παγκόσμια εκκρεμή προβλήματα, συμπεριλαμβανομένης της πείνας, του αναλφαριθμητισμού, της περιβαλλοντικής υποβάθμισης, της βίαιης σύγκρουσης και ασθενειών που θα μπορούσαν να προληφθούν.** (...)

Μόλις πιστέψουμε ότι οι αντίπαλοι μας είναι έξω από το έλεος και τη χάρη του Θεού, οι ζωές τους χάνουν πια κάθε αξία.

Αλλά τραγικά, στο βιομηχανοποιημένο κόσμο υπάρχει φοβερή απουσία κατανόησης ή ανησυχίας για εκείνους που υφίστανται ζωές απελπισίας και απόγνωσης. Δεν έχουμε αναλάβει ακόμα τη δέσμευση να μοιραστούμε με άλλους ένα αξιόλογο μέρος του υπερβολικού πλούτου μας. Αυτό είναι ένα βάρος που πρέπει να θελήσουμε να αναλάβουμε.

Κυρίες και κύριοι,

Ο πόλεμος μπορεί μερικές φορές να είναι ένα απαραίτητο κακό. Όμως, **ανεξάρτητα από το πόσο απαραίτητο, πάντα είναι ένα κακό και ποτέ ένα αγαθό.** Δεν θα μάθουμε πώς να ζήσουμε μαζί ειρηνικά όταν σκοτώνουμε ο ένας τα παιδιά του άλλου.

Ο δεσμός της κοινής ανθρωπότητάς μας είναι ισχυρότερος από την διαιρετικότητα των φόβων και των προκαταλήψεών μας. **Ο Θεός μάς δίνει την ικανότητα να επιλέξουμε. Μπορούμε να επιλέξουμε να ανακουφίσουμε τους βασανισμένους. Μπορούμε να επιλέξουμε να εργαστούμε μαζί για ειρήνη. Μπορούμε να κάνουμε αυτές τις αλλαγές - και πρέπει».**

Copyright © 2002. The Nobel Foundation. Δημοσιεύεται ύστερα από άδεια.

«Ελάβετε Πνεύμα Άγιον;»

Ευχαριστούμε τον αγαπητό αναγνώστη που είχε την καλοσύνη να μας στείλει την παρακάτω επιστολή, και στην οποία ευχαρίστως απαντούμε. Επισημαίνεται ότι στο φως της Γραφής λύνονται όλες οι απορίες, μόνο που χρειάζεται να προσέχουμε ΟΛΗ ΤΗ ΓΡΑΦΗ και μάλιστα το συμφραζόμενο της κάθε περικοπής που εξετάζεται, και όχι μόνο κάποιο μεμονωμένο εδάφιο.

Αγαπητέ «Τ»

Θα ήθελα να αναφερθώ στο άρθρο «Η επαγγελία του Πατρός» του τεύχους 174 (Μάιος-Ιούνιος 2003, σελ. 25-27). Η εκκλησία που ανήκω είναι από εκείνες που, όπως γράφει ο αρθρογράφος σας, διδάσκουν ότι ο πιστός «πρέπει να ζητά με επιμονή και μακρόχρονη υπομονή για να του δώσει ο Θεός το Άγιο Πνεύμα». Αυτό το στηρίζουν σε ένα λόγο του αποστόλου Παύλου (ο οποίος περιέργως απουσιάζει από το γεμάτο με εδάφια άρθρο σας), όπου ρωτάει, «Ελάβετε Πνεύμα Άγιον αφού πιστεύσατε;» (Πράξ. 19/10/1-6).

Θα ήθελα να μάθω πώς ο αρθρογράφος σας ερμηνεύει το παραπάνω χωρίο και τα γεγονότα που επακολούθησαν. Σας ευχαριστώ. **Ε.Π. – Αθήνα**

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Το ζήτημα που θέτετε, δηλαδή η ερμηνεία του χωρίου Πράξ. 19/10/1-6, δεν αποτελεί πρόβλημα ούτε έρχεται σε αντίθεση με όσα γράφονται στο κρινόμενο άρθρο.

Η περικοπή στην οποία ανήκει το χωρίο που επικαλείστε, έχει ως εξής: «¹Ενώ δε ο Απολλώς ήτο εν Κορίνθω, ο Παύλος αφού επέρασε τα ανωτερικά μέρη ήλθεν εις Έφεσον· και ευρών τινάς μαθητάς, ²είπε προς αυτούς· Ελάβετε Πνεύμα Άγιον αφού πιστεύσατε; οι δε είπον προς αυτόν· Αλλ' ουδέ αν υπάρχη Πνεύμα Άγιον ηκούσαμεν. ³Και είπε προς αυτούς· Εις τι λοιπόν εβαπτίσθη-

τε; Οι δε είπον· Εις το βάπτισμα του Ιωάννου. ⁴Και είπεν ο Παύλος· Ο Ιωάννης μεν εβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, λέγων προς τον λαόν να πιστεύσωσιν εις τον ερχόμενον μετ' αυτόν, τουτέστιν εις τον Χριστόν Ιησούν. ⁵Ακούσαντες δε εβαπτίσθησαν εις το όνομα του Κυρίου Ιησού. ⁶Και αφού ο Παύλος επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το Άγιον επ' αυτούς, και ελάλουν γλώσσας και προεφήτευον».

Από όσα γράφετε στην επιστολή σας, είναι φανερό ότι έχετε κι εσείς παρασυρθεί σε λάθος συμπέρασμα εξαιτίας της λέξης

«αφού», που υπάρχει στο χωρίο 2, το οποίο και επικαλείστε.

Είναι καλό, λοιπόν, να πληροφορηθείτε ότι το χωρίο αυτό στο αρχαίο κείμενο έχει ως εξής: «**εἶπε πρὸς αὐτοὺς· εἰ Πνεῦμα Ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες; οἱ δὲ πρὸς αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἅγιόν ἐστιν ἠκούσαμεν**».

Πολλοί έχουν κάνει το ίδιο λάθος, επειδή δίνουν προσοχή στο «αφού» το οποίο εκλαμβάνουν να σημαίνει «από τότε που». Όμως αυτό δεν είναι σωστό για τους εξής λόγους:

1. Στο αρχαίο κείμενο **δεν υπάρχει η λέξη «αφού»**, παρὰ μόνο η μετοχή «πιστεύσαντες».

2. «Πιστεύσαντες» στο σημείο αυτό **δεν σημαίνει «από τότε που πιστέψατε»**, αλλά «όπως θα έπρεπε αν έχετε πιστέψει», «εφόσον λέτε ότι έχετε πιστέψει», «τότε που πιστέψατε» ή «όταν πιστέψατε».

Παρακαλούμε να προσέξετε τον πίνακα για να δείτε πώς αποδίδουν το ίδιο χωρίο όλες οι νεότερες μεταφράσεις, και ύστερα να βγάλετε τα συμπεράσματά σας.

Όπως βλέπετε, όλοι **ομόφωνα** μεταφράζουν το «πιστεύσαντες» όχι «αφού πιστεύσατε» αλλά **ΟΤΑΝ ΠΙΣΤΕΨΑΤΕ**.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Βάμβας έκανε λάθος, απλά το «αφού» είχε διαφορετική σημασία στη γλώσσα που έγραψε εκείνος από ό,τι στη γλώσσα που χρησιμοποιούμε εμείς σήμερα. Με κάποια ελευθεριότητα εμείς θα αποδίδαμε το ερώτημα του Παύλου περίπου με τούτα τα λόγια: «Αγαπητοί λέτε ότι πιστέψατε, λάβατε λοιπόν Άγιο Πνεύμα τότε που πιστέψατε; Τι στιγμή που πιστέψατε και εν συνεχεία στη ζωή σας;» Διότι δεν ξεχνούμε ότι ο πιστός πρέπει συνεχώς να ΠΛΗΡΟΥΤΑΙ με Άγιο Πνεύμα.

Είναι προφανές ότι, παρ' όλο που οι άνθρωποι αυτοί ισχυριζονταν ότι είναι «**μαθηταί**», ο Παύλος για κάποιο λόγο διατηρούσε

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

Κείμενο	ει πνεύμα άγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες;
Βέλας	Ελάβετε Πνεύμα Ἅγιον, ὅταν ἐπιστέψατε;
ΝΔΜ	Ὅταν πιστέψατε, λάβατε το Ἅγιο Πνεῦμα;
Δεληκωστόπουλος	Λάβατε το Ἅγιο Πνεῦμα ὅταν πιστέψατε;
Τρεμπέλας	Ελάβετε τα ἑκτακτα χαρίσματα του Ἀγίου Πνεύματος, ὅταν ἐπιστεύσατε;
Φίλος	Λάβατε Πνεῦμα Ἅγιο ὅταν πιστέψατε;
Βίβλος	Ἄραγε Πνεῦμα Ἅγιο λάβατε ὅταν πιστέψατε;

επιφυλάξεις και έτσι τους κάνει τούτο το διερευνητικό ερώτημα. Αυτό συμφωνεί απόλυτα με τις θέσεις που παρουσίασε ο «Τ», καθώς αποδεικνύει ότι για τον Παύλο το να έχει κάποιος πιστέψει και το να έχει λάβει Άγιο Πνεύμα θεωρούνται πράγματα α ξεχωριστά. Στην πραγματικότητα είναι σαν να λέει: Αν υποστηρίζετε ότι έχετε πιστέψει, τότε θα πρέπει να έχετε λάβει και Άγιο Πνεύμα.

Όπως όμως καλά είχε καταλάβει ο Παύλος, οι άνθρωποι αυτοί δεν είχαν ενημερωθεί σωστά για όλο το έργο του Ιησού Χριστού, ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΠΙΣΤΕΨΕΙ στο ολοκληρωμένο Ευαγγέλιο και γι' αυτό με ειλικρίνεια ομολογούν πως όχι μόνο δεν είχαν λάβει Άγιο Πνεύμα, μα ούτε καν γνώριζαν αν υπάρχει.

Εδώ τίθεται και ένα επιπλέον ερώτημα: Εφόσον αυτοί οι άνθρωποι είχαν λάβει το

βάπτισμα του Ιωάννη [δεν αναφέρεται από ποιον και πότε βαπτίστηκαν· ίσως αυτό έγινε από τον Απολλώ, που ήταν «γινώσκων μόνον το βάπτισμα του Ιωάννου» (Πράξ. 18/1η/25)], πώς λένε ότι δεν γνώριζαν καν για την ύπαρξη του Αγίου Πνεύματος; Όλοι οι Εβραίοι από την Παλαιά Διαθήκη γνώριζαν την ύπαρξη και λειτουργία του Αγίου Πνεύματος, που αναφέρεται ήδη από το 2ο εδάφιο της Γένεσης. Επίσης ο Ιωάννης κήρυττε ότι Εκείνος που θα ερχόταν μετά από αυτόν, «**αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί**» (Ματθ. 3/γ/11).

Συνεπώς απαντώντας με τη φράση τους αυτή στο ερώτημα του Παύλου αν έλαβαν Άγιο Πνεύμα, δεν ομολογούν τέλεια άγνοια για την ύπαρξη του Αγίου Πνεύματος, αλλά μάλλον άγνοια ότι το Άγιο Πνεύμα είχε ήδη δοθεί ως κάτι που μπορούσαν να λαβαίνουν οι πιστοί, γεγονός που όπως γνωρίζουμε πραγματοποιήθηκε μόνο μετά την ανάσταση του Κυρίου, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Διαπιστώνοντας, λοιπόν, ο Παύλος από τα παραπάνω, ότι απέναντί του **δεν είχε μαθητές του Χριστού** αλλά μόνο μαθητές του Ιωάννη, που δεν είχαν πληροφορηθεί για την ολοκλήρωση του έργου του Χριστού, άρχισε να τους ενημερώνει και να εξηγεί ότι το βάπτισμα του Ιωάννη ήταν μόνο «**βάπτισμα μετανοίας**», που καλούσε το λαό να μετανοήσει για τις αμαρτίες του και να ετοιμαστεί για να πιστέψει/εμπιστευθεί σ' Εκείνον που θα ερχόταν μετά τον Ιωάννη, «**τουτέστιν εις τον Χριστόν Ιησούν**».

Αν οι άνθρωποι αυτοί ήταν πιστοί στον Ιησού Χριστό, δεν θα υπήρχε ανάγκη να τους λέει ο Παύλος αυτά τα πράγματα, που κανονικά θα έπρεπε ήδη να γνωρίζουν εφόσον είχαν γίνει μαθητές του Χριστού. Η συνείδηση της διήγησης επιβεβαιώνει ότι αυτοί

οι άνθρωποι μέχρι τότε ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, διότι «**ακούσαντες εβαπτίσθησαν εις το όνομα του Κυρίου Ιησού**». Δηλαδή έμαθαν ότι εκείνο που είχαν ακούσει από τον Ιωάννη και το περίμεναν ως αναμενόμενο, είχε ήδη εκπληρωθεί στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, το πίστεψαν και με τη νέα τους βάπτισμα, αυτή τη φορά «**εις το όνομα του Κυρίου Ιησού**» εντάχθηκαν στην Εκκλησία.

Ύστερα από όλα αυτά και σε επικύρωση της αληθινής τους ένταξης στο σώμα του Χριστού, ο Παύλος έβαλε επάνω τους τα χέρια του και τότε «**ήλθε το Πνεύμα το Άγιον επ' αυτούς, και ελάλουν γλώσσας και προεφήτευον**», όπως έγινε και για τους Ιουδαίους στην Πεντηκοστή και για τους Εθνικούς στο σπίτι του Κορνήλιου (Πράξ. 2/β, 10/ι).

Αυτή είναι η απλή και ξεκάθαρη θέση της Αγίας Γραφής στο ερώτημα του αγαπητού αναγνώστη. Έτσι είναι τα πράγματα και όχι όπως λένε εκείνοι που πιστεύουν ότι δήθεν μπορεί να υπάρχουν χριστιανοί σε “ενδιάμεση κατάσταση”, δηλαδή χωρίς Άγιο Πνεύμα. **Τ**

ΣΗΜ. «**Τ**» – Με τα παραπάνω ανατρέπεται και η θέση όσων πιστεύουν ότι «**χρειάζεται χρόνος**» για να γίνει κάποιος χριστιανός. Οπωσδήποτε **το ΝΑ ΜΕΙΝΕΙΣ** χριστιανός είναι υπόθεση που χρειάζεται καθημερινό σταυρό και αγώνα, όμως **το ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ** χριστιανός είναι αποκλειστικά **ΕΡΓΟ ΚΑΙ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**, που ο αμαρτωλός καλείται να δεχτεί και να εμπιστευθεί (πιστεύσει). Όπως είναι άλλο πράγμα το να γεννηθεί κάποιος και το αν τελικά θα επιβιώσει, έτσι είναι άλλο πράγμα το να «αναγεννηθεί» κάποιος και το αν θα μείνει «**πιστός μέχρι τέλους**». Αυτό διδάσκει η Γραφή και σ' αυτός μένουμε!

Γράφτηκε για να ενοχλήσει

Η παγκόσμια κυκλοφορία της Βίβλου ξεπερνά, πέρα από κάθε σύγκριση, κάθε άλλο γραπτό. Αυτό είναι αξιοθαύμαστο, επειδή ο λόγος του Θεού πολεμήθηκε στην ιστορία όσο κανένα άλλο βιβλίο, και μάλιστα όχι μόνο από εξωεκκλησιαστικούς αλλά και από εκκλησιαστικούς παράγοντες. Έχει όμως καλά αποτελέσματα τούτη η ευρεία κυκλοφορία; Το κείμενο που ακολουθεί είναι το τελευταίο μέρος άρθρου της κ. Anne-Marie Pelletier, Καθηγήτριας λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο Marne-le-Valais, με αρχικό τίτλο, «Για να μείνει η Βίβλος λόγος ριζοσπαστικός». Το ερώτημα λοιπόν δεν είναι πόσοι έχουν και διαβάζουν τη Βίβλο αλλά πόσοι την μελετούν και την υπολογίζουν στη ζωή τους...

Είναι εμφανές το ότι η πρόσφατη αυτή ιστορία μαρτυρεί πως η Βίβλος αποτελεί λόγο που έχει σκοπό να ενοχλήσει, να ταρακουνήσει τις κατεστημένες σκέψεις, τις βεβαιότητες, ακόμη και τις αγνωστικιστικές βεβαιότητες. Έτσι, δεν κάνει άλλο απ' το να είναι συνεπής με το περιεχόμενο της. Διότι, όποιος είναι έστω και λίγο εξοικειωμένος με τη Βίβλο, προσεκτικά εξοικειωμένος με την ιδιαιτερότητα του βιβλίου, ξέρει ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι λιμνάζον ύδωρ ή λόγος σβησμένος. Είναι φλεγόμενη, δεσμευτική, επικίνδυνη. Μιλά για κρίση και ταυτόχρονα για φιλευσπλαχνία. Αντιπροσωπεύει μια γλυκύτητα και μιλά για ψέμα. Δηλώνει πως το κακό δεν είναι το καλό (Ησ. 5/ε/20) και πως ο άνθρωπος δεν είναι κύριος της γνώσης του καλού και του κακού. Κάθε στιγμή, το κείμενο αυτό προ-

καλεί τον αναγνώστη του, του απευθύνει το λόγο, του κάνει ερωτήσεις που τον αποκαλύπτουν στον ίδιο του τον εαυτό, αποκαλύπτουν την αλήθεια πάνω στην επιθυμία ή στις αρνήσεις του. Οι σύγχρονες γλωσσολογικές επιστήμες μας δείχνουν τον τρόπο με τον οποίο τα κείμενα της Βίβλου, μέσα από την πολυχρωμία τους, κάνουν νεύμα στον αναγνώστη τους, τον προκαλούν σε διάλογο, τον ελκύουν με τις λέξεις τους. Αυτό επιβεβαιώνεται με έσοχο τρόπο σε ορισμένα βιβλία, όπως εκείνο των Ψαλμών. Όμως η διαδικασία επεκτείνεται και πέρα από κάποια συγκεκριμένα κείμενα. Αφορά επίσης στα αφηγηματικά μέρη, στα νομοθετικά κείμενα.

Με αυτόν τον τρόπο, το βιβλίο θέτει ερωτήματα, προβληματίζει. Η φωνή των προφητών εκφράζει τις ερωτήσεις

του Θεού: «Πώς μετατράπηκε σε πόρνη, η πιστή πολιτεία; Στη Σιών τη δίκαιη, τώρα μένουν φονιάδες» (Ησ. 1/α/21), «Γιατί λες Ιακώβ, γιατί δηλώνεις Ισραήλ: “Η μοίρα μου είναι άγνωστη στον Κύριο, ο Θεός μου δεν βλέπει τα δικαιώματά μου”»; (Ησ. 40/μ/27). Αυτή η ίδια φωνή των προφητών μαζεύει τις ερωτήσεις του ανθρώπου: «Όταν συνθλίβονται και ποδοπατούνται όλοι οι αιχμάλωτοι μιας χώρας, όταν διαστρεβλώνεται το δικαίωμα ενός ανθρώπου μπροστά στα μάτια του Υψίστου, όταν αδικείται ένας άνθρωπος σε μια δίκη, δεν το βλέπει αυτό ο Κύριος;» (Θρήν. 3/γ/34-36). Η σύνεση αυτή, επιπλήττει τον περαστικό στο σταυροδρόμι: «Άνθρωποι, Εσάς καλώ, φωνάζω προς τα παιδιά των ανθρώπων» (Παρ. 8/η/4). Ο ψαλμωδός ρωτάει: «Ποιος είναι ο άνθρωπος που επιθυμεί τη ζωή, ψάχνει τις μέρες όπου θα γνωρίσει την ευτυχία;» (Ψαλ. 33/λγ/13). Η μεγάλη ιδρυτική αφήγηση που είναι η Έξοδος από την Αίγυπτο χαρακτηρίζεται ως “μνημείο”: ό,τι έκανε άλλοτε ο Θεός, το επαναλαμβάνει και θα το ξανακάνει για εκείνους που θυμούνται το έργο και τη Διαθήκη Του. Με τον ίδιο τρόπο, τα Ευαγγέλια επαναθέτουν ερωτήματα που ο Ιησούς απευθύνει καθ’ όλη τη διάρκεια της πορείας: «Δεν καταλάβατε αυτήν την παραβολή;» (Μάρκ. 4/δ/13), «Τόσον καιρό βρίσκομαι μαζί σας και δε με γνωρίζεις, Φίλιππε; (...) Πώς μπορείς να πεις: “Δείξε μας τον Πατέρα”;» (Ιωάν. 14/ιδ/9).

Αυτές οι σκέψεις όχι μόνο αγγίζουν τον αναγνώστη, αλλά επηρεάζουν ταυτόχρονα και τις κρυφές του σκέψεις. Οι

παραβολές με τη σειρά τους, μέσα από την εμφανή απλότητά τους, αποκαλύπτουν αυτό που η μνήμη και η καρδιά θα ήθελαν να κρατήσουν κρυφό μερικές φορές, βοηθούν να ξεπηδήσει η ζωή όπως απελευθερώνει κανείς το νερό μετακινώντας μια πέτρα. Η σοφία, που αναφέραμε νωρίτερα, εμπλέκεται σε μια πολύ λεπτή εργασία αμφισβήτησης και επανερμηνείας. Αφ’ ενός αποτελεί μαρτυρία του φωτός που βρίσκεται στην καρδιά της ανθρωπότητας πριν ακόμη από την Αποκάλυψη, αφ’ ετέρου η Βίβλος την παρουσιάζει διάσπαρτη από αδυναμίες, διφορούμενα, διαστροφές μερικές φορές, οι οποίες επισημαίνουν τη δυστυχία του ανθρώπου που παραδίνεται στις δικές του και μόνο δυνάμεις. Έτσι, με μια ωμή διαύγεια –που παραμένει κατ’ εξοχήν επίκαιρη– η προφητική παράδοση κατονομάζει την παρεκτροπή της πολιτικής που σφετερίζεται τη θρησκεία για να εγκαταστήσει τυραννίες και να υποδουλώνει πιο αποτελεσματικά τους ανθρώπους. Παρουσιάζει δίχως οίκτο την αδυναμία της ανθρώπινης γνώσης απέναντι στο άγχος του θανάτου που κατατρώνει την κοινωνία. Καμία αμφιβολία ως προς το ότι η Βίβλος κατέχει μια σημαντική δύναμη αμφισβήτησης, που εντοπίζει τις φυγές προς το φανταστικό, τις μυθολογικές ικανοποιήσεις. Ίσως, στην πάροδο των αιώνων, να διαβάστηκε κι αυτή με μυθολογικό πρίσμα, πράγμα που καταγγέλλει, δεν παύει όμως να έχει μια καταπληκτική κριτική δύναμη πάνω στις κοινωνίες που τη διαβάζουν. Ποιος μπορεί ν’ αρνηθεί ότι, στον Freud, η εβραϊκή παρά-

δοση έχει σχέση με την αμφισβήτηση; Η Βίβλος, κυρίως, καλεί σε απόφαση, κι αυτό σε αντίθεση με τη σύγχρονη νοοτροπία μας που θα την ήθελε απλά να επιβεβαιώνει προσωπικά συναισθήματα, να λέει το νόημα δίχως να μιλά για αλήθεια, να παραθέτει μια σοφία συναινετική και ανώδυνη.

Εάν, λοιπόν, οι παρατηρήσεις που προηγούνται έχουν κάποια ορθότητα, δεν είναι δυνατόν να γιορτάζουμε με αφέλεια την επιτυχία των ερμηνειών της Βίβλου μέσα από πολιτισμικό πρίσμα. Αυτό το κείμενο αντιστέκεται, εκ φύσεως, στην ήρεμη αρχειοθέτηση, όπως επίσης και στις εκμεταλλεύσεις που παρατηρούνται σήμερα, ενώ παραμένει ολότελα ξένο στις διάφορες “λαθροθηρίες” που λαμβάνουν χώρα στη γη του. Και η κατάργηση της αναφοράς στο χριστιανισμό που παρατηρείται στα επίσημα έγγραφα της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποδεικνύει, τέλος, πως η Βίβλος, ως “πολιτιστικό αρχείο”, είναι πράγματι ασήμαντη στα μάτια της πλειονότητας των Ευρωπαίων.

Την ίδια στιγμή, αυτή η κατάσταση θέτει μια νέα ευθύνη των χριστιανών: με επαγρύπνηση οφείλουν να συνειδητοποιούν ότι το κέρδος που αντλούν από την ανάγνωση της Βίβλου είναι ανάλογο με το πόσο δέχονται να τους αγγίξει ο λόγος της, ανάλογο με τους κινδύνους που δέχονται να διατρέξουν κάνοντας τον εαυτό τους ευάλωτο,

Σύμφωνα με στοιχεία από την Ελληνική Βιβλική Εταιρεία, το χρόνο που πέρασε κυκλοφόρησαν στην Ελλάδα:

- **13.535 ολόκληρες Άγιες Γραφές,**
- **111.883 Καινές Διαθήκες και**
- **7.070 άλλα αποσπάσματα.**

Στην πραγματικότητα οι αριθμοί είναι ακόμη μεγαλύτεροι, επειδή η Βίβλος κυκλοφορεί και από άλλους εκδοτικούς οίκους (π.χ. «Ζωή», «Αποστολική Διακονία», «Τριαδική Βιβλική Εταιρεία» κ.λπ.).

έστω και λίγο τουλάχιστον, στα λόγια που πρόκειται να ακούσουν. Απλή αρχή, στην πραγματικότητα, που δεν αφορά μόνο στην ανάγνωση της Βίβλου, αλλά που επιβεβαιώνεται στην περίπτωση της με περισσότερη σιγουριά απ’ οπουδήποτε αλλού. Στα πλαίσια μιας εκκοσμηκευμένης κοινωνίας που, όμως είναι έτοιμη να αφήσει χώρο για τη θρησκεία, είναι καλό για όλους οι χριστιανοί να θυμούνται πως το κείμενο αυτό είναι επικίνδυνο, όπως ήταν ήδη τον έκτο π.Χ. αιώνα, όταν ο βασιλιάς Ιωακείμ διέταξε να κάψουν τα γραπτά των προφητειών του Ιερεμία (Ιερ. 36/λς/22-23). Θα πρέπει να διατηρούν τη μνήμη αυτή όχι για να το ρίξουν στην πυρά –αποτελεί πάντοτε άσχημη ένδειξη το κάψιμο των βιβλίων– αλλά για να μπορούν να φλέγονται αγγίζοντας έναν λόγο “πυρακτωμένο”.

Πρωτοδημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Etudes», Οκτ. 2002. Ολόκληρο το κείμενο υπάρχει σε ελληνική μετάφραση στο περιοδικό «Σύγχρονα Βήματα», Ιούλ.-Σεπτ. 2003, σελ. 159-171, που υπήρξε και η δική μας πηγή.

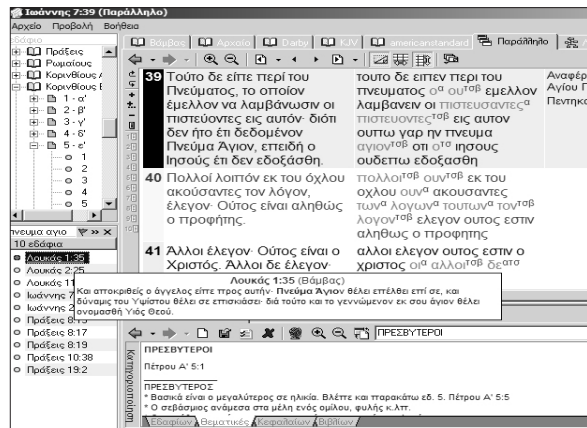
Ένα σπουδαίο πρόγραμμα Η/Υ

Με χαρά παρουσιάζουμε ένα **νέο Πρόγραμμα Ανάγνωσης/Μελέτης της Βίβλου** που έφτασε στα χέρια μας και από τότε αποτελεί αναπόσπαστο εργαλείο στο γραφείο του «Τ». Πρόκειται για το πρόγραμμα **«ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ»**, το οποίο είναι έργο Έλληνα χριστιανού και μπορεί κανείς να το βρει **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ** στο Ίντερνετ, στη διεύθυνση <www.theword.gr> και να το πάρει από εκεί για τον υπολογιστή του.

Το πρόγραμμα λειτουργεί σε όλες τις εκδόσεις των MS Windows και αξιοποιεί πολλά χαρακτηριστικά αυτού του περιβάλλοντος.

Κυκλοφορεί σε δύο εκδόσεις, ελληνική και αγγλική. Η ελληνική έκδοση συνοδεύεται από τέσσερις μορφές του βιβλικού κειμένου (**Ελληνικά**: Αρχαίο Κείμενο Κ.Δ. [χωρίς τόνους και στίξη] και Μετάφραση Βάμβα Π.+Κ.Δ. [μονοτονικό], **Αγγλικά**: Μετάφραση Βασιλέως Ιακώβου [KJV] και Μετάφραση Darby). Ωστόσο η δομή του προγράμματος δίνει τη δυνατότητα στον χρήστη να προσθέσει εύκολα ο ίδιος και άλλα κείμενα της Βίβλου αρκεί να ακολουθήσει μερικούς εύκολους κανόνες.

Προβάλλει μία ή περισσότερες εκδόσεις ταυτόχρονα σε παράλληλες στήλες και με συγχρονισμένη παρουσίαση, και διαθέτει ισχυρή μηχανή εύρεσης λέξεων στις γλώσσες που αξιοποιεί (παραβλέποντας τόνους και κεφαλαία). Κάνει επίσης σύνθετες αναζητήσεις και μπορεί να φιλτράρει τα αποτελέσματα με τρεις τρόπους. Καθώς ο χρήστης «δείχνει» μία από τις παραπομπές που προτείνονται, αυτόματα προβάλλεται στην οθόνη το σχετι-

κό χωρίο ώστε να βλέπει αν είναι εκείνο που τον ενδιαφέρει.

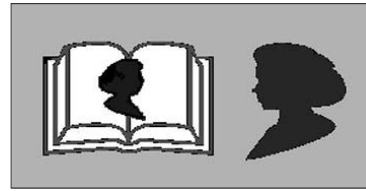
Πολύτιμο χαρακτηριστικό του είναι η δυνατότητα που προσφέρεται στο χρήστη να προσθέσει **ΔΙΚΕΣ** του σημειώσεις σε τέσσερα πεδία: θεματικές, σε κάθε βιβλίο, κεφάλαιο και εδάφιο χωριστά, καθώς επίσης και σύντομες σημειώσεις που μπορούν να παρουσιάζονται στην οθόνη με πολλούς συνδυασμούς.

Το πρόγραμμα δεν συνοδεύεται από σχόλια ή άλλη βιβλιογραφία, ώστε να είναι ελεύθερο από κάθε δογματικό ή άλλο επηρεασμό.

Τέλος αξίζει να σημειωθεί ότι το αρχαίο κείμενο της Κ.Δ. αξιοποιεί τέσσερις ομάδες χειρογράφων για κριτική αξιολόγηση με ειδικούς δείκτες.

Η παρουσίαση αυτή δεν είναι πλήρης. Οι εξοικειωμένοι με τους Η/Υ εύκολα θα ανακαλύψουν και θα εκτιμήσουν πολλές ακόμη ικανότητες.

Συνιστούμε ολόψυχα το πρόγραμμα αυτό και ευχόμαστε στον δημιουργό του κ. Κ. Στεργίου να αξιωθεί να ολοκληρώσει τον οραματισμό του. Καθώς δε δεν πρόκειται για εμπορική πρωτοβουλία, **ο Θεός να ανταμείψει τον κόπο του.**

“Ηθελα να ήμουν γιαγιά...”

• Η 1η Οκτωβρίου έχει οριστεί ως Παγκόσμια Ημέρα των Ηλικιωμένων.

Δεν ξέρω αν η εφεύρεση αυτής της γιορτής πρόσθεσε πολλά ή λίγα θετικά στα άτομα της τρίτης ηλικίας. Στα παιδικά μου χρόνια δεν υπήρχε ανάγκη τέτοιας ημέρας, επειδή όλοι είχαμε πολλά πάρε-δώσε με τους ηλικιωμένους, ιδιαίτερα μάλιστα με τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας. Προσωπικά ένιωθα ιδιαίτερο θαυμασμό και συμπάθεια γι’ αυτή την ηλικία που όλοι σέβονταν εκείνη την εποχή.

Ίσως και άλλες φίλες να θυμούνται το ποίημα που υπήρχε στο Αναγνωστικό μας, με τίτλο «**Να ήμουν παππούς!**» Δεν μπορώ πια να θυμηθώ κάτι άλλο πέρα από τον τίτλο του, θυμάμαι ωστόσο ότι η δασκάλα μας ζήτησε από όλα τα παιδιά της τάξης να γράψουμε ένα δικό μας ποίημα, και τα κορίτσια με τίτλο «**Να ήμουν γιαγιά!**» Έτσι άρχιζε το δικό μου: «**Ηθελα νά μouna γιαγιά,/ να έχω μάτια βαθουλά,/ το πρόσωπό μου νά χει πτυχές,/ όπως σε όλες τις γιαγιές...**

Ομολογώ πως σήμερα δεν θα έγραφα τα ίδια, τουλάχιστον όσον αφορά τις πτυχές στο πρόσωπο. Στην ηλικία μου, και με το φως που μας δίνει ο λόγος του Θεού, έχω να ποθήσω πολλά άλλα.

Προτείνω, λοιπόν, να διαβάσουμε μαζί από την Επιστολή προς Τίτον, όπου γράφει, «**Οι γέροντες να είναι άγρυπνοι, σεμνοί,**

σώφρονες, υγιαίνοντες εν τη πίστει, τη αγάπη, τη υπομονή». Και ειδικά για το δικό μας φύλο, «**Αι γραίαι ωσαύτως να έχωσι τρόπον ιεροπρεπή, μη κατάλαλοι, μη δεδουλωμένοι εις πολλήν οينوποσίαν, να ήναι διδάσκαλοι των καλών, διά να νουθετώσι τας νέας να ήναι φίλανδροι, φιλότεκνοι, σώφρονες, καθαραί, οικοφύλακες, αγαθαί, ευπειθείς εις τους ιδίους αυτών άνδρας, διά να μη βλασφημηται ο λόγος του Θεού**» (Τίτ. 2/3-4).

Από το κομμάτι αυτό θέλω να σταθώ σε δύο μόνο σημεία:

Το πρώτο προβάλλεται προς αποφυγή: «**μη κατάλαλοι**».

Έχω καθίσει δίπλα σε γυναίκες κάποιας προχωρημένης ηλικίας και άκουσα τέτοια και τόσα παράπονα για άλλους ανθρώπους, για παιδιά, για νύφες, για αδελφές, ακόμη και για τους ήδη νεκρούς γονείς τους, ώστε λυπήθηκα για τη δυστυχία τέτοιων ατόμων. Αυτό δεν είναι μόνο δική μου διαπίστωση, αλλά το άκουσα και από άλλες αδελφές και φίλες που φροντίζουν τους ηλικιωμένους γονείς τους.

Αληθινά αυτά τα άτομα υποφέρουν πολύ! Αν δεν μπόρεσαν μετά από δεκαετίες να συγχωρήσουν ούτε καν τους γονείς τους, για λάθη που μπορεί πράγματι να έκαναν, πώς θα ειρηνεύσουν ψυχικά; Επιπλέον τέτοια άτο-

μα με τη συμπεριφορά τους αυτή και τη γκρίνια τους, απομακρύνουν εκείνους που θα ήθελαν να πηγαίνουν πιο τακτικά για να τους κρατήσουν συντροφιά.

Αντίθετα, υπάρχουν γιαγιάδες που άφησαν το Άγιο Πνεύμα να δουλέψει με το λόγο του Θεού στον χαρακτήρα τους, με θαυμαστά αποτελέσματα. Απέκτησαν προσωπικότητα στολισμένη με τις αρετές του Χριστού. Έχουν μια γλυκύτητα, μια πραότητα, και πάντα έναν καλό λόγο να πουν για τον καθένα. Χαίρεσαι στη συντροφιά τους, γαληνεύει το πνεύμα σου πλάι τους!

Το δεύτερο σημείο που θέλω να σχολιάσω προβάλλεται προς μίμηση: **«να ήναι διδάσκαλοι των καλών, διά να νουθετώσι τας νέας...»**.

Μέσα από αυτά που έζησαν οι μεγαλύτερες γυναίκες

και επειδή έπαθαν και έμαθαν, αν έχουν και τη σοφία του Θεού, έχουν πολλά να διδάξουν στις νεότερες γυναίκες. Πώς να έχουν μια αρμονική σχέση με τον άντρα τους, πώς να ξεπερνούν τις δυσκολίες που προκύπτουν στις σχέσεις με τα παιδιά, με τα πεθερικά και με άλλα συγγενικά πρόσωπα.

Επίσης, αν στα νιάτα τους αγαπούσαν τη μελέτη του λόγου του Θεού, και τώρα «κατοικεί μέσα τους πλουσίως», θα μπορούν να τις ενθαρρύνουν θυμίζοντας εδάφια με υποσχέσεις του Θεού.

Ακόμη με αγάπη και πραότητα να ελέγξουν, αν χρειάζεται, τις νεότερες για κάποια εμφάνιση ή διαγωγή που είναι ανάρμοστη σε χριστιανές γυναίκες και, δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι ο κατάλληλος λόγος στην κατάλληλη στιγμή μπορεί να φέρει ευεργετικά αποτελέσματα.

Κάτι ακόμη που θα ήθελα να σημειώσω, αφορά τη μεγάλη φλυαρία ορισμένων ωρίμων γυναικών. Κάποιες από αυτές μιλούν ασταμάτητα, λένε τα ίδια και τα ίδια, και πολλές φορές αναφέρουν λεπτομέρειες που δεν προσθέτουν τίποτε σ' εκείνον που τους ακούει.

Όμως ο λόγος του Θεού μας προειδοποιεί ότι **«εν τη πολυλογία δεν λείπει αμαρτία· αλλ' όστις κρατεί τα χείλη αυτού, είναι συνετός»** (Παρ. 10/1/19) και ότι **«διά πάντα λόγον αργόν, τον οποίον ήθελον λαλήσει οι άνθρωποι, θέλουσιν αποδώσει λόγον δι' αυτόν εν ημέρα κρίσεως»** (Ματθ. 12/18/36).

Εντελώς αντίθετα, η γυναίκα που θέλει να αρέσει στον Θεό, έχει να πει λίγα λόγια και χρήσιμα: **«Χαρά εις τον άνθρωπον διά την απόκρισιν του στόματος αυτού, και λόγος εν καιρώ, πόσον καλός είναι»** (Παρ. 15/1ε/23).

Αλλά το πώς θα φερθούμε όταν μας βαρύνουν τα χρόνια, εξαρτάται από το πώς φερόμαστε τώρα που μπορούμε να έχουμε καλύτερα τον έλεγχο των πράξεών μας.

Είναι λοιπόν σοφό να προσευχηθούμε στον Κύριο και να διαθέσουμε τον εαυτό μας ώστε να μοιάζουμε με την ενάρετη γυναίκα η οποία **«Ανοίγει το στόμα αυτής εν σοφία· και επί της γλώσσης αυτής είναι νόμος ευμενείας»** ή, όπως το αποδίδει η ΝΔΜ, **«Το στόμα της το ανοίγει με σοφία κι έχει καλοσυνάτες διδαχές στη γλώσσα της»** (Παρ. 31/λα/26).

Από τέτοιες γιαγιάδες –και παππούδες φυσικά– έχει ανάγκη η Εκκλησία του Χριστού και ο κόσμος μας. Ας το επιδιώξουμε! **✚**

Τι άλλο θα δούμε;

Ο Ιησούς ως Santa Claus σε “χριστουγεννιάτικη” διαφήμιση

Η φωτογραφία που αναδημοσιεύουμε με τη σκηνή της Γέννησης, όπου όμως το βρέφος Ιησούς παρουσιάζεται ντυμένο με τη στολή του Santa Claus, είναι το κεντρικό θέμα μιας νέας “χριστιανικής” διαφημιστικής αφίσας που θα τοποθετηθεί σε όλη την Αγγλία τις παραμονές Χριστουγέννων για να προσελκύσει ανθρώπους στις εκκλησίες. Η λεζάντα γράφει: **«Προχώρησε, ζήτησέ Του κάτι αυτά τα Χριστούγεννα»** και, σύμφωνα με τους δημιουργούς της, έχει σχεδιαστεί με σκοπό να στηλιτεύσει τις υλιστικές υπερβολές της εποχής.

Θα συνοδεύεται επίσης από ραδιοφωνικά “σποτ” όπου χιουμοριστικά λόγια έχουν προσαρμοσθεί στη μουσική γνωστών χριστουγεννιάτικων τραγουδιών. Κάθε ένα από αυτά, που θα ακούγονται στους ραδιοσταθμούς το δεκαπενθήμερο πριν από τα Χριστούγεννα, θα προτείνει στους ακροατές: **«Ζητήστε κάτι άλλο από τον Ιησού αυτά τα Χριστούγεννα – ελάτε στην τοπική σας Χριστιανική Εκκλησία»**. [Πηγή: Ananova 10-9-2003].

Ο Αιδ. Tom Ambrose, είχε έτοιμη την απάντηση για ενδεχόμενες αντιρρήσεις:

«Στόχος της αφίσας είναι να αντιστραφεί ο υλισμός των Χριστουγέννων με έναν φρέσκο και προκλητικό τρόπο. Το μέγιστο δώρο όλων των εποχών είναι το δώρο του Υιού του Θεού».

Πάντα λέμε πως τα “Χριστούγεννα” δεν είναι χριστιανική γιορτή, όμως υπάρχουν και εκείνοι που είναι έτοιμοι να αγκαλιάζουν κάθε κοσμικό. Γι’ αυτό μη σας φανεί παράξενο αν δείτε κάτι ανάλογο και στη χώρα μας, που πάντα μαϊμούδιζει κάθε ξενόφερτο και κακόγουστο.

Ήδη σαν να ακούμε κάποιους να λένε: Όλα για το καλό της Εκκλησίας γίνονται, γιατί θέλετε να χαλάτε το “πνεύμα” των ημερών;...

Αλλά εμείς είμαστε αδιόρθωτα απροσάρμοστοι και τον Χριστό Τον θέλουμε όπως Τον γνωρίσαμε, όχι με κόκκινο σκουφί αλλά με «στέφανον εξ ακανθών» και «διαδήματα πολλά». Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. ☛

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ “ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ”

Εκ μέρους της Ελλαδικής Εκκλησίας ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος επισκέφθηκε τις Βρυξέλες για τα εγκαίνια Γραφείου εκεί. Με την ευκαιρία μίλησε σε Ευρωβουλευτές εκφράζοντας τις σκέψεις του για το Σύνταγμα της ΕΕ. Μεταξύ άλλων είπε: «**Οι Εκκλησίες της Ευρώπης, και μαζί της Ελλάδος, δεν ζητούν επιβολή του χριστιανισμού, δεν αμφισβητούν την όποια συμβολή των άλλων θρησκειών ή και των διαφόρων ιδεολογιών, δεν επιχειρούν να ορίσουν την πίστη και τον τρόπο ζωής των πολιτών της Ευρώπης.**»

Και εδώ είναι το περίεργο καθώς ο κ. Χριστόδουλος στο λόγο του αναφέρθηκε στις **ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ** πέντε φορές, π.χ.: «**Αυτό που ανησυχεί τις Εκκλησίες της Ευρώπης όλης, είναι ότι μια τέτοια πολιτική θα έχει ολέθριες συνέπειες στο ευρωπαϊκό πνεύμα.(...) Οι Εκκλησίες**

της Ευρώπης, και μαζί της Ελλάδος, δεν ζητούν επιβολή του χριστιανισμού,(...) Πάντως, είμαι απολύτως βέβαιος πως οι Εκκλησίες της Ευρώπης θα ανταποκριθούν στα καθήκοντά τους.» Επιπλέον υποσχέθηκε ότι «**Θα συνεργασθούμε όσο πιο στενά γίνεται με τις άλλες Εκκλησίες και ομολογίες της Ευρώπης.**»

Όμως, από όσο γνωρίζουμε, η κρατική εκκλησία στην Ελλάδα όταν αναφέρεται στις άλλες “εκκλησίες” όχι μόνο δεν τις αναγνωρίζει ως όντως εκκλησίες αλλά χρησιμοποιεί εισαγωγικά και πλείστα κακόχη επίθετα... Οφείλει, λοιπόν, ο Αρχιεπίσκοπος να εξηγήσει τι ακριβώς ισχύει. Είτε είναι όντως Εκκλησίες, είτε είναι δήθεν “εκκλησίες”, είτε ο κ. Χριστόδουλος χρησιμοποιεί άλλη γλώσσα στην χώρα του και άλλη στο εξωτερικό, κάτι που μάλλον τον εκθέτει. **Τ**

ΤΕΛΙΚΑ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΟΙ;

Τούτο το μήνα έλαβε χώρα στο Βατικανό η αγιοποίηση της Μητέρας Τερέζας της Καλκούτα. Ήταν μια γυναίκα αξιοθαύμαστη για το έργο της και πώς το έφερε σε πέρας, τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ και γι’ αυτήν πολλά έχουν γρα-

φτεί και ειπωθεί. Πέρα από αυτό όμως ήταν μια γυναίκα –ένας άνθρωπος, ορθότερα– κάτω από τα μάτια και τη δικαιοκρισία του Θεού. Ακόμη και αν δεχόμασταν πως όλα τα καλά είναι αληθινά και πως δεν υπήρξε τίποτε μεμπτό, το ερώτημα

παραμένει: Γιατί να βιαζόμαστε εμείς οι άνθρωποι να κάνουμε ό,τι δεν έχει κάνει ακόμη ο Θεός; Από πού παίρνουμε αυτό το δικαίωμα; Ο λαός λέει πως την αγιοποίηση την κάνουν ο Πατριάρχης ή ο Πάπας (ανάλογα με το δόγμα). Εκείνοι λένε ότι την αγιοποίηση αναγνωρίζει πρώτα ο λαός και η επίσημη εκκλησία έρχεται ύστερα να επισημοποιήσει την εκλογή του. Λίγο σαν φαύλος κύκλος ακούγεται, χωρίς αρχή και τέλος...

Εμείς θεωρούμε αρκετή τη συμβουλή του αποστόλου Παύλου: «**Συ τις είσαι όστις κρίνεις ξένον δούλον;**» (Ρωμ. 14/ιδ/4). Και παρ' όλο που το εν λόγω χωρίο αναφέρεται μάλλον στην αρνητική κρίση, ποιος λέει ότι δεν ισχύει το ίδιο και προς την αντίθετη κατεύθυνση; **Π**

Σχετικό άρθρο με τίτλο «**Κι εσείς Άγιος, Θεόδωρε Κολοκοτρώνη;**», στο «BHMAGAZINO» (20-7-03).

ΧΩΡΕΣ “ΝΕΕΣ” ΚΑΙ “ΠΑΛΑΙΕΣ”

Παραμένει μυστήριο ως την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές πώς θα εξελιχθεί τελικά η διαμάχη που ξέσπασε ανάμεσα στην μητέρα και τη θυγατέρα, δηλαδή τον Οικουμενικό Πατριάρχη και τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών, με αφορμή το ποιος διαφεντεύει ή διαποιμνίζει τις μητροπόλεις της Βόρειας Ελλάδας, χωρίς εδώ να διακινδυνεύσουμε προβλέψεις.

Υπάρχουν εντούτοις κάποια ερωτήματα, που πρέπει να τεθούν για κάθε καλοπροαίρετο παρατηρητή:

Είναι βέβαιο πως στην Εκκλησία του Χριστού ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΕΙ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΔΕΣΠΟΖΕΙ, αλλά **ΟΛΟΙ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ**. Γιατί λοιπόν γίνεται τόσος καβγάς για το αν κάποιος θα λέγεται “ιεράρχης” ή “ποιμενάρχης”; Πουθενά στην Αγία Γραφή δεν αναφέρονται τέτοιοι τίτλοι και αξιώματα!

Από την άλλη, πώς γίνεται τη μία φορά ο Πατριάρχης Κων/πόλεως να ονομάζεται Εθνάρχης και την άλλη στιγμή να βλασημείται ως Τούρκος; Οι Πατριάρχες Ιεροσολύμων και Αλεξανδρείας, όπως και ο Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, είναι Έλληνες, παρ' όλο που ποιμαίνουν Άραβες, Αλβανούς κ.λπ. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να τους υποψιάζονται;

Λέγοντας την αλήθεια προς κάθε κατεύθυνση, άλλοτε καταγγείλαμε τους θρησκευτικούς ηγέτες των Αμερικανών επειδή “συμπλέουν” με τα κελεύσματα της πολιτικής εξουσίας. Τώρα απευθύνουμε το ερώτημα προς τους Έλληνες κληρικούς:

Ενώ μιλάτε για ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ποια σχέση μπορεί να έχει αυτή η πνευματική οντότητα, η «Νύμφη του Χριστού», με τις διάφορες πολιτικές, εθνικές ή φυλετικές διαιρέσεις; Δεν είναι η Εκκλησία του Χριστού «**εκ πάσης φυλής και γλώσσης και λαού και έθνους**»; (Αποκ. 5/ε/9) Ποια ανάμιξη μπορεί να έχουν οι “καίσαρες” του κόσμου τούτου εις «τα του Θεού»;

Είναι ύψιστη καταισχύνη για την ονομαζόμενη “εκκλησία” να εκλιπαρεί τη μεσολάβηση του κράτους όταν η ίδια αδυνατεί να λύσει τα όποια προβλήματά της. Ο Παύλος συνιστούσε για “εσωτερικές” διενέξεις μεταξύ πιστών, «**τους εξουθενημένους εν τη εκκλησία τούτους καθίζετε κριτάς**». Και το έλεγε τούτο για να ντραπούνε, ρωτώντας: «**Ούτω δεν υπάρχει μεταξύ σας ουδέ εις σοφός, όστις θέλει δυνηθή να κρίνη ανά μέσον του αδελφού αυτού, αλλά αδελφός κρίνεται με αδελφόν,**

και τούτο ενώπιον απίστων;» (Α΄ Κορ. 6/ς/4-6).

Κάποιοι ενοχλούνται όταν χαρακτηρίσουμε τις Εκκλησίες ως “κρατικές” και ως “δημόσιες υπηρεσίες”. Να που τα γεγονότα επαληθεύουν το λόγο μας. Όταν οι ίδιοι οι ταγοί της επικαλούνται και εκλιπαρούν για μεσολάβηση του Πρωθυπουργού, των Υπουργείων και των Διπλωματι-

κών Υπηρεσιών, δεν είναι τούτο κατάντημα και ευτελισμός;

Εμείς καταλαβαίνουμε ότι η Εκκλησία του Χριστού είναι πάνω από κάθε μορφής διαχωρισμό και ο λαός του Θεού είναι ενωμένος με δεσμά πνευματικής ενότητας που υπερβαίνουν τα σύνορα –που κάθε τόσο αλλάζουν– και τα κάθε λογής κοσμικά χωρίσματα. **Τ**

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ...

Γράψαμε –και πάλι θα γράψουμε– για τους Ολυμπιακούς Αγώνες (αγώνες του Ολυμπίου Διός και όχι της Ολυμπίας, όπως λανθασμένα νομίζεται). Όσο περνάει ο καιρός και άλλες φωνές ακούγονται για το ΠΡΟΒΛΗΜΑ. Η εφημερίδα «**Καθολική**» (7-10-03) συμπορεύεται με τους αγώνες και δεν τους θεωρεί ειδωλολατρικούς, εντούτοις παρατηρεί κάποιες αλήθειες που θα έπρεπε να ενδιαφέρουν τους χριστιανούς αυτού του τόπου. Αντιγράφουμε λοιπόν:

“...δυστυχώς η πολιτεία και γενικά η κοινωνία, δεν δέχεται να απαγκιστρωθεί από τα ειδωλολατρικά στοιχεία των ολυμπιακών αγώνων που θεωρούνται μολυσμός από το Ευαγγέλιο του Χριστού. Έτσι η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή, εν όψει των προσεχών ολυμπιακών αγώνων που θα διεξαχθούν στην Ελλάδα, εζήτησε από την ελληνική κυβέρνηση την εισαγωγή 2.500... πορνών για τις «ανάγκες» των εκατομμυρίων φιλάθλων που θα εισρεύσουν στον τόπο μας, και το αρμόδιο υπουργείο απήντησε ότι δεν χρειάζεται τέτοια εισαγωγή, επειδή ήδη στην Ελλάδα υπάρχουν... χιλιάδες

πόρνες από όλες τις φυλές, οι οποίες θα χριστούν ως νόμιμες ιερόδουλες για να αγωνισθούν στη δική τους παλαίστρα! Όπως γίνεται περίπου με τις παράνομα κτισθείσες κατοικίες, που νομιμοποιούνται εν όψει των εκλογών. Το δε συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων απεφάσισε να δώσει δυνατότητα λειτουργίας «οίκων ανοχής» σε ξενοδοχεία ή σε άλλους χώρους «αναλόγους». Έτσι η Ελλάδα, αν και προβάλλεται σαν χώρα χριστιανική, δεν τηρεί την αποστολική επιταγή «φεύγετε την πορνείαν» (Α΄ Κορ. 5/ε/18), αλλά ούτε και τις συστάσεις των αρχαίων προγόνων μας «εγκράτειαν άσκει πάντων τούτων, κέρδους, οργής, ηδονής, λύπης» (Ισοκράτους). «Εγκρατείας μεν ίδιον υγεία και ισχύς, ακρασίας δε ασθένεια και νόσος γειτνιώσα τω θανάτῳ» (Φίλωνος) κ.ά. Τουναντίον προσκυνεί ενώπιον του αντιχριστιανικού «πορνεύετε... νόμιμα», καταβάλλοντας το... νενομισμένο και φυσικά φορολογούμενο αντίτιμο.”

Για το θέμα ο «Τ» έχει γράψει ήδη πριν από ένα χρόνο (Σεπτ.-Οκτ. 2002) για να επαληθευτεί ακόμη μια φορά. **Τ**

ΕΙΣΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ Ή ΦΤΩΧΟΣ;

Στη διάρκεια ενός απογευματινού περίπατου ο γιος ρώτησε τον πατέρα του:

– Μπαμπά, θα γίνουμε ποτέ πλούσιοι;

Στοργικά ο πατέρας απάντησε,

– Μα είμαστε πλούσιοι, παιδί μου! Ίσως κάποια μέρα αποκτήσουμε περισσότερα χρήματα.

Μπορεί να γελάσετε με τον παραπάνω διάλογο, όμως ζούμε σε έναν κόσμο που όλοι πιστεύουν ότι γίνονται φτωχότεροι. Αυτή η “ψυχολογία της φτώχειας” δεν σχετίζεται μόνο με την πορεία της οικονομίας αλλά επίσης και με μια μόνιμη ανασφάλεια για το τι μπορεί να φέρει το μέλλον. Ακόμη πολλές φορές επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να γίνουν θύματα της καταναλωτικής κοινωνίας μέσα στην οποία ζούμε και να πνιγόμαστε σε έναν ωκεανό ανούσιων και ανύπαρκτων “αναγκών”...

Απέναντι σ’ αυτά, ο λόγος του Θεού αποκαλύπτει μια εντελώς διαφορετική προοπτική για τον πραγματικό πλούτο εν Χριστώ.

Ο Παύλος γράφει: **«Εις τους [αγίους] ηθέλησεν ο Θεός να φανερώση τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου (...), όστις είναι ο Χριστός εις εσάς η ελπίς της δόξης»** (Κολ. 1/α/27)

Επίσης **«Ο Θεός μου θέλει εκπληρώσει πάσαν χρειάν σας κατά τον πλούτον αυτού εν δόξη, διά Ιησού Χριστού»** (Φιλιπ. 4/δ/19).

Αδιάφορο πόσο αβέβαιοι και θολοί μπορεί να φαίνονται οι καιροί μας, Εκείνος είναι ο Χορηγός μας όχι μόνο για την αιωνιότητα αλλά και για το σήμερα.

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ» ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΟΥΣ...

Στα 30 χρόνια που πέρασαν από την απόφαση *Roe v. Wade*, του Ανώτατου Δικαστηρίου των ΗΠΑ, που επέτρεψε τις εκτρώσεις, πόσα αθώα μωρά νομίζετε ότι έχουν δολοφονηθεί στη χριστιανική εκείνη χώρα με άμβλωση—απλά επειδή κάποιος γονέας εκτίμησε ότι δεν έπρεπε να έρθουν στη ζωή;

Είναι άραγε 20.000.000; (=2 Ελλάδες)

Μήπως είναι 25.000.000;

Κάποιοι λένε 30.000.000... (=3 Ελλάδες)

Μόνο ο Θεός ξέρει αληθινά!

Στη χώρα μας η κατάσταση είναι εξίσου τραγική!

- ▶ **Αν εσύ ή κάποια γνωστή σου έχετε κάνει το ίδιο σφάλμα, (αφορά εξίσου γυναίκες και άντρες) ζητήστε το έλεος του Θεού. Εκείνος συγχώρεσε το ληστή που μετανόησε.**
- ▶ **Ακολουθήστε το παράδειγμά του!**
- ▶ **Ο Θεός θα σας συγχωρήσει και θα γιατρέψει της ψυχής σας την πληγή. 🕊**